

DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU ȘI DRAGOSTEA PENTRU APROAPELE

Slăvit să fie Domnul! Nu sunteți bucuroși că El ne-a luat sus? Noi suntem în mijlocul luării sus. El a venit, iar noi suntem în mijlocul plecării. Suntem atât de mulțumitori pentru aceasta, pentru că El a venit, iar sufletul nostru s-a unit deja cu El. Noi am fost deja în unirea invizibilă, în căsătorie, iar acum pur și simplu, sărbătorim, cinăm cu Cuvântul Său, ne bucurăm de părtășia cu El, așteptând cu nerăbdare plecarea. Este bine să fim împreună în această dimineață. În timp ce ne aflăm în picioare, să luăm Bibliile și să le deschidem la Matei 22.34-40:

„Când au auzit fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s-au strâns la un loc.

Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, l-a pus întrebarea următoare:

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.”

Dacă ar fi să iau un titlu pentru mesajul din dimineața aceasta, acesta ar fi **„Dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru aproapele.”** Noi știm că dragostea este Piatra de încheiere. Noi am trecut prin epocile bisericilor și prin Statura de om mare în Hristos, dar când a venit timpul ca acestea să fie încununate, ele sunt încununate de Dragostea divină. Este harul Său, Dragostea Sa divină. Este o Dragoste atât de diferită de cea pe care noi o numim dragoste! Termenul de „dragoste” a fost folosit atât de greșit, chiar și în cercurile creștine, încât aproape întotdeauna se face referire numai la partea emoțională precum dragostea care se simte bine sau „am un fior, există o dulceață în inima mea”. Acestea sunt efectele dragostei, dar acest fel de Dragoste nu se bazează pe emoții pentru că această Dragoste nu se schimbă cu emoțiile.

Dragostea Pietrei de încheiere este diferită. Eu am evitat mult timp să vorbesc despre Ea, din cauza felului denominațional în care a fost prezentată în trecut. Chiar și în creșterea mea și în anii la Mesaj, a fost prezentată ca ceva dulce, ca și cum ar trebui să fii un fel de bunic ca s-o poți avea. Dar această Dragoste nu era felul acela de dragoste. Această Dragoste poate fi fermă, grea, corectă, dar este de asemenea o dragoste împăciuitoare, este mai înaltă decât dragostea de frați, este Dragostea care ne dă putere pentru dragostea frățească.

În timp ce vorbim despre Ea, vreau să privim la două aspecte: la Dragostea lui Dumnezeu și dragostea aproapelui.

Să ne întoarcem înapoi și să privim din nou la acest verset împreună. Să mergem la versetul 36:

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Ei L-au întrebat care este cea mai mare poruncă; nu voiau să știe decât un singur lucru, dar Isus le-a spus două lucruri. Isus nu le-a răspuns numai la întrebare, ci a folosit-o ca ușă deschisă ca să-i învețe o lecție mai mare. Ei voiau să știe marea poruncă, dar Isus voia ca ei să știe și altceva. Aceasta este important.

Ei au spus: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.”

Slăvit să fie Dumnezeu, pentru că noi știm care este cea mai mare poruncă a Cuvântului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Aici, El a adăugat un bonus la întrebarea lor. Aceasta este foarte important. Când putem înțelege ce a făcut Isus aici, putem înțelege de ce ceea ce le-a spus El aici este foarte important. El nu numai că le-a răspuns la întrebare, dar a existat altceva ce El a vrut ca ei să înțeleagă.

El a spus: „Iar a doua, asemenea ei”, deci a doua este ca și prima, „Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.”

Așadar, tot Vechiul Testament, toată Legea și toți prorocii, sunt cuprinse în: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”, iar a doua este ca și prima: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Acest lucru este mai greu decât pare la prima vedere. Este un verset pe care-l putem învăța la școala duminicală, dar când vine vorba de aplicarea lui în viața de zi cu zi, este mult mai dificil decât s-ar părea la prima vedere, deoarece trebuie să îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Aceasta înseamnă că nu îi faci vecinului ceea ce nu ți-ai face ție, și nu ai pentru vecinul tău gânduri pe care nu ai vrea să le ai pentru tine.

Voi face referire la Lege, dar vă rog să rămâneți în Noul Testament pentru că voi merge în continuare la cartea lui Marcu. Levitic 19.18 spune:

„Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.”

Ceea ce a spus Domnul Isus este luat din versetul acesta, dar limbajul folosit este uimitor: *„Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău.”*

Să aducem lucrurile acasă și să le aplicăm în mod personal. Uneori, oamenii ne rănesc, atât în familie, în biserică sau în jurul nostru, iar ei fac parte din poporul lui Dumnezeu. Acest verset din Levitic spune: *„Să nu te răzbuni”*, iar noi am spune: *„Păi eu nu m-aș răzbuna niciodată!”*, sau: *„Să nu ții necaz!”*

Pe mine, acest verset mă strânge foarte tare. În ultima vreme, Cuvântul a fost minunat pentru că Îl putem înțelege, putem vedea Adevărul, putem înțelege o învățătură; am putut vedea sămânța șarpelui, unitatea, am văzut-o și am înțeles-o, iar ceva rezona în inimile noastre, aceasta fiind partea entuziasmantă a Cuvântului.

Noi am fost în ciclul acesta timp de o vreme, eu însumi am fost în acest ciclu în care descoperirea a crescut; descoperirile au fost foarte minunate pentru inima mea, dar dintr-o dată vine aplicarea Cuvântului în propria viață pentru că Dumnezeu nu vrea teologi.

Mesajul nu a venit ca să facă teologi. Dumnezeu nu vrea teologia noastră, ci vrea o viață. Așadar, descoperirea ar trebui să aducă o viață, ar trebui să existe o viață care să vină odată cu descoperirea Cuvântului. De aceea este atât de minunat. Eu am avut aceste lucruri pe inimă de ceva vreme, iar când fratele Aron a predicat ceea ce a predicat, am decis că ceea ce voi aduce astăzi este continuarea aceluiași gând. Dumnezeu caută o manifestare a Cuvântului, nu doar cunoștința Lui, dar noi trebuie să avem și cunoștința Cuvântului, trebuie să-L știm și ne bucurăm că-L știm. Noi ne bucurăm când primim descoperirea, însă aceasta trebuia să se prefacă în Viața lui Isus Hristos Însuși într-un trup. Am ajuns în ceasul în care nu mai este acceptabil să nu avem manifestarea. Nu mai este acceptabil să avem învățătură, dar să nu avem viața. Aceasta nu va mai funcționa pentru că aceasta este maturitatea epocii, iar Dumnezeu vrea o Mireasă pe deplin matură. El a obosit să se mai joace cu noi ca și cu niște copii. S-a ocupat de noi ca de niște copii, dar acum avem deja cincizeci de ani în cadrul Mesajului și nu va mai îngădui mult timp aceste lucruri.

De aceea, El va strânge coarda și Se va asigura că ne comportăm ca niște adulți. Amin! Fără să ne mai agităm, fără să ne mai luptăm, fără răzbunări și fără să mai ținem supărare pe un frate. Noi vom trăi exact ca și Isus Hristos; pe acest pământ va exista o Mireasă care va fi chiar oglindirea naturii și Vieții Sale. Va avea Ea descoperirea? Absolut! Ea va cunoaște acest Cuvânt de la un capăt la celălalt, dar mai mult decât aceasta, va avea capacitatea să Îl arate, să Îl etaleze printr-o viață trăită în fiecare zi. Acesta este elementul pe care vrea să-l vadă Dumnezeu, este ceea ce El încearcă să scoată de la Mireasa Sa. El a pus Cuvântul înăuntru și a continuat să Îl pună, dar ce vrea să scoată la suprafață? Viața. Cui i se dă mult, i se va cere mult.

Zilele trecute am vorbit cu un frate pentru că în mintea mea există o imagine a Cuvântului, ceva prin care Domnul a lucrat cu mine. Este faptul că Cuvântul Domnului este ca și granitul, pentru că granitul este una din cele mai tari roci de pe pământ. Este o piatră ca și Piatra descoperirii, iar eu l-am cercetat. Granitul este neschimbător, el nu se schimbă la temperatură și nici odată cu trecerea timpului. Dacă veți merge într-un atelier, veți vedea că anumite piese sau chiar uneltele de măsurat sunt puse pe o bucată de granit pentru că granitul nu se schimbă. Vedeți, Cuvântul lui Dumnezeu nu Se schimbă. Granitul este tare, greu, și

vă spun, Cuvântul lui Dumnezeu este tare și greu.

Fratele Branham ne-a spus că Dumnezeu nu este un bunic bun care ne lasă să facem orice vrem. Acesta este adevărul. Cuvântul lui Dumnezeu este tare și nu se va îndoii pentru voi. Nu contează cine sunteți, Cuvântul Său nu va deveni flexibil pentru voi, iar această Piatră despre care vorbim, este Piatra care a fost tăiată din Munte fără ajutorul vreunei mâini.

În Scriptură, găsim că Piatra aceea a căzut pe chipul Fiarei, care sunt părerile oamenilor, religia amestecată, omul care-și amestecă propriile părerii cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta reprezintă acest chip. Piatra a zdrobit picioarele și chipul s-a făcut bucăți: fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună devenind pulbere și fiind luate de vânt; o nimicire totală pentru că au fost lovite de Cuvânt.

Dar există și cei care vor cădea pe Piatră și vor fi zdrobiți de Ea. Aceasta înseamnă că de fiecare dată când veți intra în contact cu Cuvântul, veți fi zdrobiți. Așadar, veți fi zdrobiți de Piatră, sau veți fi spulberați de Ea. De bunăvoie sau nu, în ambele cazuri veți fi zdrobiți de acest Cuvânt. Vă va frânge părerile, conceptele, caracterul și complexe; acest Cuvânt vă va zdrobi. Dar eu spun: „Dumnezeule, vreau să mă arunc de bunăvoie pe această Piatră, ca să fiu zdrobit și ca să mă assemblezi înapoi cum vrei, după Cuvântul Tău.” El nu-și va flexibiliza Cuvântul ca să îl facă mai comod pentru noi ca să nu suferim, deoarece nu este un bunic bun. Nu! Suferința face parte din totul, iar dacă vom suferi cu El, vom împărăți cu El. El nu a încercat niciodată să îndepărteze suferința de la noi, nu a avut niciodată aceasta în Plan.

Suferința face parte din Planul Său, ca să fim modelați, pentru ca eu și voi, să fim modelați după caracterul lui Hristos. Vă rog să nu uitați că acest Cuvânt nu Se va schimba! Întreaga lume se va schimba ca să se potrivească cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi vom gusta din aceasta în Mileniu, când Hristos va împărăți cu un toiag de fier, dar gustul desăvârșit va veni odată cu cerul nou și noul pământ, când totul este refăcut potrivit Proiectului Său. Așadar, tot ceea ce știm noi va fi zdrobit de acest Cuvânt.

Uneori, noi intrăm în contact cu El și credem că totul va fi bine, dar faptul că judecata întârzie, nu înseamnă că nu va veni. Copiii lui Dumnezeu o doresc. Ei sunt un grup de oameni ciudați și total diferiți de gândirea comună, pentru că spun: „*Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.*” Eu sunt mângâiat deoarece știu că El va zdrobi în noi tot ceea ce nu este ca și El. Poate nu va fi confortabil, poate nu mă voi bucura pe parcursul procesului, dar dorința inimii mele este să fiu ca El, să fiu plăcut Lui, de aceea, toiagul și nuiaua Lui mă mângâie.

Să mergem împreună la Marcu 12. Vom cerceta același lucru în Scriptură, dar doresc să privim la terminologia de aici. Aici, ei l-au adresat o întrebare, iar în Marcu 12.29, Isus le-a răspuns la întrebare:

„Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn”

și „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.” Iată porunca dintâi.

Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

„Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” Așadar, dacă eu doresc să trăiesc Cuvântul, trebuie să încep cu numărul 1 și cu numărul 2. Înțelegem noi că aceste două porunci sunt mult mai importante decât să nu-ți tai părul? Nu există porunci mai mari decât acestea două! Aceasta nu înseamnă că putem spune: „Păi, până nu le am pe acestea două, îmi pot tăia părul!”

Nu aceasta vreau să spun, iar voi știți că nu la aceasta m-am referit, sar putem pune accentul pe lucruri greșite, adică să facem unele lucruri mai importante decât altele. Când Isus ne-a spus că nu există porunci mai mari decât acestea două, adică să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul Tău cu toată inima ta, cu tot cugetul tău,

cu tot sufletul și puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși, toată Legea și prorocii rezumându-se la acestea, nu există porunci mai mari decât acestea.

Aș vrea să iau cuvântul „să iubești” care a fost folosit aici, deși am vorbit despre el de mai multe ori și nu vă este nou, și să-l aduc în contextul în care ne aflăm. Cuvântul „să iubești” folosit aici, nu este ceva emoțional. În Concordanță există o secțiune a unui învățat grec care a vorbit despre acest cuvânt, despre „Agape” și se potrivește cu ceea ce ne-a învățat fratele Branham, dar vreau să citesc cele spuse de el din pricina explicației pe care o aduce.

„Verbul „Agape” este dragostea înțelepciunii, a cugetării și a înțelegerii, legată de scopul corespunzător.”

Am mai citit aceasta înainte, dar pentru mine are o însemnătate foarte mare. Această Dragoste se bazează pe descoperire și pe înțelegerea Cuvântului. Este o Dragoste care se bazează pe a ști cine suntem noi și cine este Dumnezeu, și ce încearcă El să facă. Nu este sucită: „Cineva a spus ceva și sunt rănit”, sau: „Ei au fost drăguți cu mine, de aceea îi iubesc.” Nu este acest fel de dragoste, ci este cu mult mai sus decât aceasta pentru că se bazează pe a-L înțelege pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Aceasta îmi va da capacitatea să iubesc așa cum iubește Dumnezeu.

„Verbul „agape” este dragostea înțelepciunii, a cugetării și a înțelegerii, legată de scopul corespunzător; în aceasta, conținutul său depășește în mare parte celălalt tip de dragoste. Iar „philia” exprimă dragostea unei afecțiuni personale sau a unei simpatii, incluzând pasiunea acolo unde o cere contextul, nefiind implicată nici înțelepciunea, nici un scop înalt; acest conținut plasează verbul „a iubi” la un nivel mai scăzut. Niciodată nu se poate spune despre Dumnezeu că El a „philia” lumea păcătoasă; în ceea ce îl privește pe „philein”, El a putut doar detesta lumea murdară. Isus nu ne-a cerut niciodată să ne iubim vrăjmașii în sensul lui „philein”; El nu și-a iubit niciodată vrăjmașii așa. Dar „agapan”, da, Dumnezeu a iubit lumea cu această dragoste, iar noi ne putem iubi vrăjmașii, înțelegând tot ceea ce este în neregulă, sfințind lumea, convertind vrăjmașii noștri. Comparați Ioan 3.16 cu orice alt pasaj în care fie unul, fie celălalt este folosit în această Evanghelie. Doar în

câteva cazuri, unde poate fi aplicat oricare tip de dragoste, poate fi folosit oricare verb; dar chiar și atunci ar rămâne marea deosebire – cele două nu sunt niciodată egale.”

Ceea ce ni se spune aici este că există un nivel mai înalt de înțelegere, care ne dă capacitatea să iubim așa cum iubește Dumnezeu, pentru că înțelegem. Când Isus a privit asupra mulțimii, i-a fost milă de ea. Cei din mulțime făcuseră lucruri greșite și crezuseră lucruri greșite, dar Lui i-a fost milă de ei pentru că fuseseră risipiți ca niște oi fără păstor. El înțelegea de ce se aflau în starea aceea. Când începem să vedem starea în care se află lumea și bisericile, există un nivel mai înalt de înțelegere și putem spune: „Înțeleg de ce sunt în starea în care se află, pentru că înțeleg starea în care am fost și eu înainte, și îmi pot închipui starea în care aș fi fără harul lui Dumnezeu și fără cunoștința Cuvântului Său.”

Așadar, această Dragoste ne ridică într-un loc în care nu mai suntem aroganți, nu mai îndreptăm furioși degetul, ci avem o dragoste care spune: „Doamne, ei nu știu. Nu pot ști pentru că sunt împotmoliți în întuneric deplin, în orbire totală. Dumnezeu al acestui veac rău le-a orbit ochii. Dumnezeule, simt compasiune pentru ei deoarece mă pot vedea pe mine în starea lor, dacă n-ar fi fost Dumnezeu.” Aceasta nu le scuză cu niciun chip comportamentul, el este greșit, păcătos și trebuie să fie judecat; și va fi judecat.

Așadar, această Dragoste nu va trece cu niciun chip peste judecată, nu este o dragoste care va spune: „Doamne, nu mai doresc să fii drept”, ci va spune: „Oh, Doamne, dacă le-ai putea deschide ochii, dacă ei ar putea vedea, dacă s-ar putea pocăi, dacă ar ști ceea ce știu eu, nu ar trăi așa cum trăiesc! Dacă ar avea în inima lor ceea ce ai pus în inima mea, nu ar face ceea ce fac.” Vedeți, este un nivel de dragoste total diferit. Este o Dragoste a înțelegerii, o Dragoste mai înaltă.

Să mergem și să citim împreună din Romani 13. Am citit ceea ce a spus Isus, iar aici vom vedea ce a spus apostolul Pavel:

„Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.

nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.

De fapt: „Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești” și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.” (v. 7-10).

De ce? Pentru că dacă ți-ai iubi aproapele ca și pe tine însuți, nu ai săvârși curvie cu soția lui. Nu ai fura de la el și nu l-ai ucide. Vedeți, totul se rezumă la aceasta: „Iubește-L pe Dumnezeu cu toată inima și tot sufletul tău, cu toată puterea și cugetul tău, și iubește-l pe aproapele tău ca și pe tine însuți.” Atunci, Dumnezeu nu va mai fi nevoit să-ți dea o grămadă de porunci, deoarece Dragostea curată a lui Dumnezeu în inimile noastre se îngrijește de toate, pentru că având acest fel de dragoste nu i-am face niciodată rău aproapelui nostru.

Să mergem acum la 1 Ioan 4.19: *„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”*

Faptul că noi Îl iubim este doar o oglindire a descoperirii că El ne-a iubit mai întâi, adică suntem capabili să-L iubim, numai pentru că El ne-a iubit mai întâi. De aceea, când ajungem la adevărata descoperire a Cuvântului, nu există loc pentru mândrie și aroganță. Adevărata descoperire nu va aduce aceste lucruri. Nu va aduce mândrie și nici aroganță pentru că înțelegem că dragostea noastră pentru El este numai un răspuns la dragostea Lui pentru noi. Dacă nu m-ar fi iubit El, eu nu aș fi avut niciodată capacitatea de a-L iubi pe El. Așadar, dragostea noastră pentru El și capacitatea de a asculta Cuvântul Său, dorința mea de a trăi Cuvântul Său nu are nimic a face cu faptul că sunt un om bun. Eu nu am niciun merit pentru aceasta, de

aceea nu pot fi arogant pentru că nu există nimic ce pot pretinde că am făcut. Atitudinea arogantă și mândră vine cu cineva care crede că el a ajuns undeva pentru că este bun sau pentru că a luat o decizie bună. „Nu a fost o decizie bună faptul că am hotărât să-L slujesc pe Isus?” Voi nu veți putea hotărî niciodată aceasta, nici măcar nu L-ați putea alege dacă nu v-ar fi ales El mai întâi. Nu ați putea avea dragostea pe care o aveți pentru El dacă El nu v-ar fi iubit mai întâi. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi și de aceea, trebuie să păstrăm aceste lucruri corect așezate în mintea noastră.

„Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său este un mincinos.”

Să ne oprim puțin la versetul acesta. Poate spuneți: „Eu nu-l urăsc pe fratele meu”. „A urî” este un cuvânt urât, și nu-mi place. Să vedem ce ni se spune în continuare: *„căci cine nu iubește pe fratele său...”* Nu există loc să ne așezăm undeva între acestea două. Scriptura ne plasează fie de-o parte, fie de cealaltă, și nu ne lasă loc să ne așezăm undeva între dragoste și ură.

„Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Vedeți, nu ni se spune: „nu-l place.” Acest verb nu are loc aici.

„Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.”

Dumnezeu ne spune că dragostea pentru aproapele nostru este ca și dragostea pentru El. Cum privește Dumnezeu faptul că nu ne place un frate? Unde este Dumnezeu? El locuiește în poporul Său. Dacă acesta este fratele meu, în el este un atribut al lui Dumnezeu, o porțiune din Dumnezeu, o bucată din El, iar dacă mie nu-mi place aceasta, cum sunt înaintea lui Dumnezeu? Vedeți, Ioan este cel care a pus aici semnul egal. El a spus: *„Și aceasta este porunca pe care o avem de la El:*

cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.”

Este o poruncă, iar dacă este o poruncă a lui Dumnezeu, dacă este ceva ce ne-a spus El să facem, atunci El se va îngriji să ne dea capacitatea să facem aceasta, pentru că este ceva ce noi nu putem face de unii singuri, ci este nevoie de Dragostea lui Dumnezeu Însuși în inimile noastre ca s-o putem face. De ce? Pentru că unii dintre noi am fost foarte greșiți în ce privește rânduiala bisericii, a familiei, am trecut prin lucruri greșite și nu putem spune nimic altceva decât ceea ce este greșit. „A fost greșit ceea ce s-a întâmplat; cineva a profitat de mine, m-a manipulat și a abuzat de mine, a vorbit rău despre mine,” sau orice a fost, dar nu uitați că și voi la rândul vostru ați făcut aceste lucruri. Uneori, tot ceea ce vreau să facă oamenii este să vorbească despre cum au fost răniți. „Eu am fost rănit astfel”, dar știți ce vreau eu să le spun? „Dacă tot vrei să vorbim despre aceasta, haide să alocăm un timp egal și rănilor cauzate de tine altora.”

Dacă ție îți place să vorbești atât de mult despre rănilor care ți-au fost cauzate, alocă un timp egal celor pe care i-ai rănit și tu și haideți să avem o discuție corectă. Adevărul este că uneori spunem: „Am fost rănit în felul cutare sau cutare,” ca o justificare a resentimentelor și amărăciunii. Nu recunoaștem niciodată, dar aceasta este ceea ce se petrece. Le folosim ca o justificare a comportamentului nostru: „Păi știi, eu sunt rănit. Motivul pentru care nu pot intra înăuntru, pentru care nu mă pot închina Domnului este pentru că am fost rănit.” Dumnezeule! Tu nu ai fost rănit niciodată mai mult decât Isus Hristos, decât apostolul Pavel sau decât apostolii din prima epocă. Există un punct la care trebuie să ajungem, trebuie să ne maturizăm și să spunem: „Dacă mi s-a întâmplat ceva, Dumnezeu a îngăduit aceasta pentru binele meu, de aceea, nu voi îngădui ca Diavolul să transforme aceasta într-o petrecere a compătimirii, nu voi sta și voi aminti o rană numai pentru a justifica lipsa mea de angajament față de El.”

De ce nu mergi la biserică? „Pentru că am fost rănit în biserici.” Apostolul Pavel a fost rănit în aproape fiecare biserică în care a intrat, dar de fiecare dată când a mers într-o altă cetate, a mers la biserică. Într-o zi a mers la biserică și a început să propovăduiască Mesajul, dar l-au scos afară, l-au lovit cu pietre până când aproape că l-au lăsat mort, dar el s-a ridicat, și-a scuturat hainele și a mers în cetatea

următoare, unde a predicat același mesaj pentru care tocmai fusese bătut cu pietre. De ce? Pentru că îi iubea pe frați. Dacă vorbim despre răni, apostolul Pavel avea răni fizice. Nu doar răni emoționale, ci el le avea atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară, cicatrici în ambele sensuri.

Aceasta îndepărtează scuza de a hrăni o rană ca justificare pentru a trăi o viață pe jumătate: „De aceea nu trăiesc o viață sfințită, o viață dedicată și nu sunt pe deplin ascultător față de Cuvânt!” Astfel, de fiecare dată când vorbește cu cineva despre aceasta, el spune: „Păi, știi, eu am fost rănit!” Eu nu mă îndoiesc de aceasta, nu mă îndoiesc că rana a fost adevărată, nici că ea a provocat o durere adevărată, o suferință adevărată, dar lăsați ca suferința să producă ceea ce a trebuit să producă. Ea nu trebuie să vă determine să vă retrageți din Trup, să vă îndepărteze de dragostea și dedicarea față de Cuvânt sau de viața voastră predată lui Isus Hristos. Nu acesta ar fi trebuit să fie scopul acelei răni, pentru că Dumnezeu a îngăduit-o ca să vă ducă mai sus în Împărăția și Planul Său, nu ca să vă împingă mai jos. Dar noi îl lăsăm pe Diavolul să ne țină jos.

Prieteni, trebuie să avem atitudinea corectă cu privire la aceste lucruri, iar dacă Dumnezeu ne-a spus să-l iubim pe fratele nostru la fel cum Îl iubim pe El, atunci El va trebui să ne dea putere să facem aceasta pentru că în trupul meu uman, sunt gol. Mă găsesc gol în ceea ce privește această atitudine, îndeosebi pentru cineva care mi-a greșit. Noi ne regăsim goi când vine vorba de a încerca să-l iubim pe fratele acela, pe sora aceea, sau pe membrul acela al familiei. Dintr-o dată ne regăsim fără puterea de-a face aceasta. Dar dacă este în Cuvânt, o pot cere. Dacă este în Scripturi și este o poruncă, mă pot pune pe genunchi ca să mă rog. Dar știți ce trebuie să fac când mă pun pe genunchi ca să mă rog? Trebuie să fiu sincer față de Dumnezeu. Trebuie să fiu sincer în încercarea mea. Nu mă pot înfățișa înaintea Lui cu o jumătate de inimă și nici nu pot s-o rostesc doar de pe buze, ci trebuie să Îi spun din inimă: „Doamne, întâmpin probleme în a-l ierta pe fratele meu, în a trece de această rană, dar Cuvântul Tău spune că trebuie să-l iubesc așa cum Te iubesc pe Tine, de aceea, Te rog să vindec această în inima mea frântă și să-mi dai puterea de a iubi așa cum iubești Tu.”

De ce? Pentru că ceea ce cerem se regăsește în Cuvânt, noi putem cere orice se

regăsește în Cuvânt și să avem credința că El ne va da ceea ce am cerut. Uneori, Diavolul ne-a păcălit și am hrănit atât de mult o rană, fiindcă ne place atenția pe care o primim de la alții, ne place că ei ne arată compasiune.

Uneori, ne place atât de mult compasiunea și dragostea, încât nu suntem dispuși să trecem peste situație pentru că înăuntrul nostru există teama că vom pierde compasiunea și dragostea. Oamenii sunt atât de slabi! Minte și emoțiile umane sunt atât de slabe! Hrănim o rană numai pentru că atunci când vorbim despre ea, cineva ne arată dragoste și compasiune; o dorim atât de mult, încât suntem dispuși să ne ținem de ceva ca să le obținem. Dar totul este firesc: dragoste firească umană, compasiune firească umană, rană umană.

Dacă am fi dispuși s-o punem deoparte și să primim Dragostea lui Dumnezeu, aceasta ar fi balsamul din Galaad care ne-ar vindeca inima rănită și ne-ar izbăvi de nevoia de compasiune umană, de nevoia ca cineva să ne mângâie și să ne spună că va fi bine. Atunci voi ajunge într-un loc în care voi spune: „Nu este în ordine pentru că îmi spui tu aceasta, ci pentru că este cu adevărat în ordine. Și nu este în ordine pentru zece minute cât îmi vorbești tu, iar ziua de mâine mă va dura din nou, ci Dumnezeu a făcut ceva și va fi bine atât mâine, cât și poimâine sau în ziua următoare, iar peste un an de acum va fi tot bine pentru că în Galaad există balsam, există vindecare duhovnicească.”

Când a venit Isus, I s-a dat sulul, iar El l-a deschis și a început să citească din el. El a spus că era aici ca să-i tămăduiască pe cei cu inima zdrobită. O parte din slujba lui Isus a fost să-i tămăduiască pe cei cu inima zdrobită și să propovăduiască robilor de război slobozenia. El nu vorbea despre boli de inimă, nu era vorba despre hipertensiune, ci despre inima zdrobită de pe tărâmul emoțional. El este aici ca să-i tămăduiască pe cei cu inima zdrobită.

Nu mai mergeți la oameni încercând să găsiți vindecare, pentru că El a spus deja că este aici ca să repare. Nu este greșit să vorbim pe cineva, dar când aceasta are loc de nenumărate ori, iar ani mai târziu nu este schimbat nimic, este timpul să vorbim cu Cel care poate aduce cu adevărat o schimbare. „Doamne, am nevoie de

o schimbare permanentă în inima mea pentru că așa cum sunt acum, îmi este greu să-l iubesc pe fratele cutare, îmi este greu să-i strâng mâna sau să-l îmbrățișez, îmi este greu să-i doresc binecuvântare sau bine în viață.” Uneori spunem că iertăm pe cineva sau îi spunem că totul este în ordine, dar de fiecare dată când i se întâmplă ceva negativ spunem: „Păi, trebuia să i se întâmple aceasta!”, în loc să plângem și să spunem: „O, Doamne, de ce l-a lovit aceasta pe fratele meu, pe sora mea sau familia ei? Doamne, izbăvește-l din aceasta.” Noi nu facem aceasta, ci suntem satisfăcuți pentru că suferă, pentru că și ei ne-au făcut pe noi să suferim și suntem oarecum bucuroși să vedem că și ei suferă.

Noi nu am spune aceasta, însă este exact ceea ce se petrece pe tărâmul nostru emoțional, al unor oameni slabi, nevoiași, frânți, eșuați. Dar Dumnezeu poate face o asemenea schimbare încât, atunci când vedem un frate care ne-a rănit, suferind, să putem spune: „Doamne, ajută-l pe fratele meu, ajută-o pe sora mea, pentru că nu vreau să sufere sau să aibă neazuri.” Noi putem ajunge în locul acela. De ce? Pentru că este în Cuvânt, iar aceasta este ziua pentru arătarea deplină a întregului Cuvânt. Credeți aceasta? Noi trăim în ceasul arătării depline a întregului Cuvânt, când trebuie să fim exact ca și Hristos. Nu doar de pe buze, ci în realitate. Deci, dacă credem că trăim în ziua arătării Cuvântului deplin, Aceasta trebuie să se arate.

Să mergem la Galateni 5. Așa cum am mai spus, propovăduirea mea favorită este când frângem cu adevărat Mesajul. Mie îmi place foarte mult să predic și să vorbesc despre Peciți, despre Sărbătoarea Trâmbițelor și despre slujba fratelui Branham. Dar la ce ne folosesc toate acestea dacă nu-i putem iubi pe frați? Înțelegeți ce vreau să spun? Acelea sunt subiectele mele preferate, le putem predica și le putem discuta cât este ziua de lungă, dar la ce ne-ar folosi dacă nu le putem trăi?

Galateni 5.13-15:

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.

Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”

Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.”

Acesta este adevărul! Noi nu trebuie să ne mâncăm unii pe alții, iar aici nu aș vrea să facem referire la acest verset aplicându-l în casele noastre, în biserica noastră, ci și la Mireasa universală. Nu doar în această biserică, ci nicăieri în cadrul Miresei din jurul lumii nu există loc pentru așa ceva. Dacă nu stăm unii pentru alții, cine altcineva va sta pentru noi? Vom ajunge într-un loc în care nimeni altcineva din lume nu va sta pentru noi. Așadar, trebuie să stăm unii pentru alții și să ne iubim unii pe alții, indiferent ce se petrece, chiar dacă nu suntem de acord unii cu alții, aceasta nu este o problemă. Lupta este o problemă, nu dezacordul. Putem să fim în dezacord, dar fără să ne luptăm. Este exact cum a spus fratele Branham: *„Mie îmi place plăcinta cu cireșe, iar vouă cea cu mere”*, dar aceasta nu provoacă o luptă. Nu intrăm într-o luptă și nici nu frângem părtășia pentru că nu suntem de acord cu aceasta.

Fratele Branham ne-a dat un exemplu simplu, prin care încerca să ne arate că ar trebui să avem aceeași atitudine chiar și atunci când este vorba de chestiuni legate de învățătură. Chiar dacă este vorba de lucruri serioase care sunt foarte adânci în inimile noastre, lucruri pe care noi le credem esențiale și cruciale care trebuie cunoscute în zilele noastre, putem fi încă în dezacord.

Altfel spus, pot să nu fiu de acord cu fratele meu cu privire la o problemă, dar trebuie să fiu capabil să-i strâng mâna, să-l strâng în brațe și să-i spun că-l iubesc. Dacă nu pot face aceasta, cu mine este ceva în neregulă.

Atunci trebuie să pun sub semnul întrebării învățătura mea. Dacă ea nu poate rodi Viața Lui, dacă învățătura mea rodește luptă, mânie și un caracter agresiv, s-ar putea să fie ceva în neregulă cu învățătura mea. Înțelegem? Trebuie să fim realiști,

adevărați. Ceea ce avem noi trebuie să producă un creștinism adevărat, original, nu un creștinism pretins. Noi nu putem pretinde că suntem creștini în timp ce avem sentimente potrivnice față de cineva. În acest caz, trebuie să mergem la altar, să ne rugăm și să spunem: „Doamne, trebuie să mă schimbi.” Acesta este adevărul, pentru că aceste lucruri trebuie să plece. Ele vor dispărea din Trupul Miresei. „Cum poți spune aceasta frate Chad?” Pentru că așa spune Cuvântul. Ea va fi o Mireasă a Cuvântului și va trăi Cuvântul pe deplin, iar aceste lucruri vor dispărea.

Dacă știm că vor dispărea și le vedem în Cuvânt, să începem să intrăm în ritmul Cuvântului, în bătaia Sa, pentru că există o schimbare de ritm pe care o vedem ridicându-se și venind. Să intrăm deci, în ritmul ei și să spunem: „Doamne, am nevoie de această manifestare mai mare! Doamne am nevoie de Tine ca să-mi cureți inima! Am nevoie ca Tu să mă vindeci și să-mi dai răspunsul potrivit; am nevoie de Tine să scoți cutare lucru din mine sau să să-l pui în mine.” Dacă este în Cuvânt, îl putem cere.

Să mergem la 1 Corinteni 5. Când predic aceasta, aș vrea să luăm acasă cele spuse. Nu este un mesaj pe care să-l punem deoparte pentru că fiecare dintre noi suntem vinovați de aceasta, pentru că suntem în trup uman și suntem atât de susceptibili de aceasta. Fiecare dintre noi suntem vinovați de ele și fiecare dintre noi trebuie să ascultăm aceste lucruri, să luăm aminte și să le aplicăm.

1 Corinteni 5.4:

„În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus,

am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?"

Știm că acesta este un caz de curvie în biserică, pe care ei l-au trecut cu vederea, iar el le-a spus că l-au trecut cu vederea din pricina mândriei lor. Apostolul Pavel le-a spus cum să judece această problemă, le-a spus că ei ar trebui să o judece, cum ar trebui să o trateze, că ar trebui să o corecteze și că ar trebui să-l scoată pe acel frate din cadrul părtășiei. Ce este aceasta? Dragostea lui Dumnezeu.

Dar să mergem la 2 Corinteni 2.5-9. Aici, apostolul Pavel vorbește despre același caz:

„Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m-a întristat numai pe mine, ci pe voi toți; cel puțin în parte, ca să nu spun prea mult.

Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți;

așa că acum este mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire.

De aceea, vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el,

căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul.”

Ei fuseseră ascultători cu privire la judecată, dar urmau ei să fie ascultători și cu privire la restituire? El spunea: „Vreau să văd dacă sunteți ascultători în toate lucrurile”. El a spus: „să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire.” „Iertați-l!” Aceasta a scris apostolul Pavel.

Așadar, apostolul Pavel a spus: „Ceea ce a făcut omul acesta nu a fost bine, nu a fost potrivit Cuvântului, așa că trebuie confruntat și judecat, iar voi trebuie să-l scoateți afară din mijlocul vostru.”

„Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.”

Ce era aceasta? Dragostea lui Dumnezeu. Dar când omul acela s-a pocăit, Pavel a spus: „*Arătați-vă iarăși dragostea față de el, iertați-l și primiți-l înapoi*”. Ce era aceasta? Dragostea lui Dumnezeu arătată față de frați. De aceea, Mesajul de astăzi „*Dragostea lui Dumnezeu și dragostea fraților*” este aceeași dragoste pentru aceeași entitate, prima poruncă fiind: „*Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu tot sufletul și cu tot cugetul tău*”, iar a doua fiind ca și prima: „*Să-l iubești pe aproapele tău ca și pe tine însuși*.”

Uneori, unii dintre noi tind să încline fie într-o direcție, fie în cealaltă. Noi avem tot felul de personalități aici. Unii dintre noi sunt foarte buni în a identifica ceea ce este greșit și în a sta de partea Cuvântului. Nu este nimic în neregulă cu aceasta. Noi trebuie să luăm poziție pentru Cuvânt. Dacă este greșit, este greșit. Dacă trebuie confruntat, atunci să fie confruntat; dacă trebuie judecat, atunci să fie judecat. Noi trebuie să stăm pe Cuvânt, aceasta fiind dragostea noastră pentru Dumnezeu și pentru Cuvânt. Noi iubim Cuvântul lui Dumnezeu mai mult decât relația noastră cu o persoană. „Eu voi sta pe Cuvânt, voi sta cu Dumnezeu mai mult decât voi încerca să păstrez o relație umană.” Aceasta este Dragostea lui Dumnezeu, iar unii dintre noi suntem buni la aceasta.

Alții sunt foarte buni la partea de împăcare și de iertare. „Noi știm că ei nu au vrut să facă ceea ce au făcut, iar dacă am cunoaște împrejurările în care s-au aflat și toate acestea...” Și aceasta este Dragostea lui Dumnezeu, dar noi putem lua greșit fie o parte, fie cealaltă.

Uneori, încercăm să justificăm pe cineva: „El procedează întotdeauna greșit, dar

știi că are o situație familială delicată, știi că, știi că...” Astfel, dintr-o dată punem relația cu acea persoană și dragostea noastră firească pentru acea persoană mai presus de Dragostea lui Dumnezeu, ceea ce este greșit.

În același timp, dacă luăm poziție pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu împlinim Cuvântul de a iubi un frate, este la fel de greșit.

Acesta este motivul pentru care spun: „Doamne, dă-ne maturitate ca să putem sta la mijloc, astfel încât să putem sta pe Cuvânt indiferent ce se petrece, și să numim binele bine și răul rău, să putem judeca binele și răul. În același timp, ajută-ne să putem sta cu fratele nostru, ca mediatori, și de îndată ce judecata a fost făcută, să putem merge la altar și să spunem: „Doamne, iartă-l pe fratele nostru, ajută-l și îngăduie să fie reabilitat. Tu știi că el nu a vrut să facă ceea ce a făcut, Doamne, Tu îi cunoști familia... Pune-mă în mijloc, Dumnezeule, pune-mă în locul în care te afli Tu pentru că acesta este felul în care a acționat Isus Hristos. El a putut să se uite la farisei și să-i numească „morminte văruite”, dar a putut sta pe cruce și să spună: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac.”

Dacă Mireasa lui Isus Hristos va trăi viața lui Isus Hristos, Ea se va afla exact între acestea: va fi capabilă să judece după Cuvânt, dar nu va lăsa Cuvântul jos pentru nimeni. Ea nu va abandona niciodată un frate în nevoi, nu va uita niciodată un frate care are nevoie de împăcare și de dragoste. Ce loc în care să ne aflăm și ce chemare mare! Apostolul Pavel spunea: „Judecă și lovește,” apoi: „Împacă și reabilitează,” și acestea fac parte din dragostea lui Dumnezeu.

Priviți în Vechiul Testament. De câte ori Dumnezeu a judecat și a lovit, apoi a reabilitat și a adus împăcarea? De nenumărate ori. Aceasta este ceea ce Dumnezeu face pentru copiii Săi: dacă ei greșesc, El aduce judecata: îi pedepsește, folosește toiagul omului, al foametei sau al urgiei, apoi vine și îi vindecă, îi reabilitează și le trimite un proroc care le aduce Cuvântul înapoi. Acest ciclu s-a repetat de nenumărate ori. Ambele părți fac parte din dragostea lui Dumnezeu.

Să mergem la Galateni cap 6:1:

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispitit și tu.”

Există un timp în care judecata noastră este corectă: ceea ce a făcut fratele cutare este greșit. Voi puteți spune: „Acea este greșit,” și aveți dreptate iar uneori nu greșiți dacă mergeți și-i spuneți, dar nu voi trebuie să fiți întotdeauna cel care merge și-i spune că greșește. Dacă situația evoluează în acel fel și dacă Domnul vă călăuzește să faceți acest pas și vă simțiți călăuziți de El că voi sunteți cel care trebuie să mergeți să-i spuneți că greșește, atunci este bine. Tu știi că acel frate greșește. Atunci, întrebarea mea este: știind, după Cuvânt, că el greșește, aceasta ar trebui să ne pună pe noi ca mijlocitor înaintea Tatălui? El este greșit, dar și eu am greșit. Este ca și cum el ar trebui să știe mai bine, dar și eu ar trebui să știu mai bine. Ce a spus apostolul Pavel aici?

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispitit și tu.”

Așadar, dacă eu privesc acea situație cu compasiune și ne amintim că fratele Branham a spus să nu judecăm un om până când nu umblăm o milă în papucii săi; dacă noi vom putea trece cu adevărat peste ofensă pentru că uneori avem nevoie să facem aceasta, să vedem lucrurile așa cum le vede Dumnezeu, adică vreau să spun: „Ați fost voi mai ofensați decât Dumnezeu?” Uneori avem nevoie să trecem de ofensă și să privim la ceea ce se petrece în viața fratelui meu și de ce, apoi să ne luăm pe noi în considerare și să spunem: „Dacă eu aș fi trecut prin ceea ce a trecut el, dacă mi s-ar fi făcut mie ceea ce i s-a făcut lui, mă pot vedea pe mine făcând exact ceea ce a făcut el.” Apoi, eu aș înceta să mai stau aici sus și să îndrept degetul înspre fratele meu spunând: „Trebuie să îndrepti cutare, cutare și cutare.” Voi puteți spune: „A fost greșit ceea ce ai făcut și nu ar fi trebuit să faci aceasta.” Acesta este adevărul. Apoi, trebuie să veniți jos și să puneți mâna pe

umărul fratelui vostru și să spuneți: „Doamne, eu sunt de partea fratelui meu. Sunt cu el, iar eu Te rog să-l ierți și Te rog să-i vindeci rănilile care l-au motivat să facă ceea ce a făcut, și să schimbi situația care l-a determinat să facă aceasta. Iar eu vreau să știi că sunt de partea lui.”

Vreau să vă spun că nu veți pierde calitatea voastră de fiu din pricina acestui fapt. Voi nu spuneți că el este neprihănit, ci spuneți că a greșit, nu-i acoperiți purtarea, ci pur și simplu spuneți: „Doamne, doresc ca Tu să-i deschizi ochii și să-l ierți”.

Vedeți, în Vechiul Testament, prorocii se rugau, mijloceau, iar Dumnezeu aducea judecata dacă trebuia să o aducă, dar ei se aflau acolo mijlocind. Iar eu prefer să mijlocesc și să mă asemăn lui Hristos, lăsându-L pe Dumnezeu să facă ceea ce El are de făcut, decât să încerc să-l condamn pe fratele meu și să-l rog pe Dumnezeu să pronunțe judecata. Dacă ar fi vorba despre voi și cineva ar face aceasta? Dumnezeu va judeca și va pedepsi, nu va trebui să ne îngrijorăm cu privire la aceasta, este ceva sigur, dar ceea ce am putea face, este să mergem lângă fratele nostru și să spunem: „Doamne, eu sunt de partea fratelui meu și Te rog să-l ierți, să-i deschizi ochii și să aduci o schimbare în această situație.” Cineva trebuie să mijlocească, să stea în spărtură, cineva trebuie să fie mediatorul.

Nu putem să scoatem oamenii afară și să le spunem: „Întoarce-te când îți rezolvi problema.” Mireasa trebuie să se maturizeze. Este o linie atât de subțire pentru că nu putem ascunde faptele și să spunem: „Este în ordine!” Nu, ci trebuie să spunem: „Este greșit, trebuie să îndreptăm lucrurile, să le repari pentru că acestea nu vor fi acceptate niciodată. Eu mă voi ruga pentru tine, voi sta în spărtură pentru tine și mă voi ruga ca Dumnezeu să îți dea putere să te pocăiești. Mă voi ruga ca Dumnezeu să-ți deschidă ochii și să vezi”. Este diferit.

Să mergem acum la cartea Exodului, capitolul 32 de unde vom începe să citim începând cu versetul 17. Moise se afla sus pe munte primind cele 10 porunci. Aceste prime două table de piatră au fost scrise și pe o parte, și pe cealaltă, acestea fiind două table pe care Însuși Dumnezeu le-a făcut și le-a scris cu propriul Său deget. Acestea au fost prețioase, El le-a dat Cuvântul Său, apoi i-a spus lui

Moise să meargă jos pentru că poporul a păcătuit, iar „Eu îi voi nimici”. Dar Moise a stat în spărtură și a spus: „Dumnezeule, nu face aceasta! Ce vor spune vrăjmașii noștri? Nu face așa ceva, Doamne!” Pe măsură ce se apropia de tabără, el a auzit un zgomot.

„Iosua a auzit glasul poporului, care scotea strigăte, și a zis lui Moise: „În tabără este un strigăt de război!”

Moise a răspuns: „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă!”

Și, pe când se apropia de tabără, a văzut vițelul și jocurile. Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.

A luat vițelul pe care-l făcuseră ei și l-a ars în foc; l-a prefăcut în cenușă, a presărat cenușa pe fața apei și a dat-o copiilor lui Israel s-o bea.

Moise a zis lui Aaron: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?”

Versetul 26: „s-a așezat la ușa taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.

El le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.”

Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.

Moise a zis: „Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi!”

A doua zi, Moise a zis poporului: „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.”

Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur.

Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!”

Domnul a zis lui Moise: „Pe cel ce a păcătuț împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.”

Motivul pentru care am citit aceasta, este pentru că doresc să arăt două părți ale slujbei lui Moise. Când Moise s-a coborât de pe munte și a văzut cele petrecute, în mânia sa a făcut o judecată iar judecata sa a fost una dreaptă. Moise a aruncat jos tablele de piatră, a luat vițelul și l-a ars, l-a prefăcut în cenușă, a presărat cenușa pe fața apei și a dat-o copiilor lui Israel s-o bea. Apoi a făcut o chemare pentru cei care erau de partea Domnului și leviții s-au alăturat, apoi ei au luat sabia și au ucis trei mii de oameni dintre frații lor. Aceea a fost judecata lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a fost acolo și a executat-o pentru că Moise îl reprezenta pe Dumnezeu. Dar în ziua următoare, după ce el a spus: „Ceea ce ați făcut a fost greșit, ați păcătuț, beți aceasta, apoi veți muri”, în ziua următoare, el s-a suit pe munte pentru a face ispășirea pentru păcatele lor. Moise s-a pus în spărtură și a spus: „Doamne, iartă-le păcatul, dacă nu, șterge numele meu din Carte.”

Prieteni, ceea ce a spus Moise a fost foarte serios. El nu a spus pur și simplu: „Doamne, iartă-le păcatul, ceea ce au făcut ei este oribil, niciodată nu ar fi trebuit să facă aceasta,” ci el s-a pus pe sine lângă frații săi, s-a inclus și pe el în aceeași mulțime și a spus: „Iartă-i, Doamne! Nu-i șterge pe ei dacă nu mă ștergi și pe mine

împreună cu ei.” Cu alte cuvinte, el spunea: „Trebuie să treci peste mine ca să ajungi la ei.” El spunea: „Doamne, nu-i ucide. Dacă nu-i poți ierta, șterge numele meu,” dar Dumnezeu i-a spus: „Îl voi șterge pe cel pe care trebuie să-l șterg și nu-l voi șterge pe al tău doar pentru că tu mi-ai cerut aceasta.” Dar nu era nimic în neregulă cu cererea lui Moise. Fratele Branham a spus că întotdeauna a fost contrariat de faptul că Moise a avut o idee mai bună ca Dumnezeu, apoi a înțeles că nu a fost Moise, ci era Duhul lui Hristos în Moise care mijlocea.

Vedeți, există două părți ale naturii lui Dumnezeu: judecată și milă. Acolo, Moise și-a arătat ambele părți. Judecata, care a fost făcută pe loc. Dar el nu a continuat să judece și iar să judece și iar să judece, să osândească și iar să osândească sau să vorbească despre cât de răi erau, ci chiar a doua zi, după ce judecata a fost făcută, s-a suit pe munte pentru a face ispășirea. S-a aruncat la picioarele lui Dumnezeu, s-a pus în fața poporului și a spus: „Iartă-le păcatul, dacă nu, șterge numele meu din Carte,” astfel, el acoperea poporul înaintea lui Dumnezeu, îl adăpostea sub un scut. Cuvântul „ispășire,” înseamnă „acoperire”, iar el a spus: „*poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.*” Deci, el încerca să facă un acoperământ. Moise dorea ca el să devină acel acoperământ. Putem și noi să facem același lucru? Putem spune și noi: „Doamne, acesta este fratele meu?”

Înțelegem noi că nu mai putem spune: „Tu poți să crezi ceea ce vrei, iar eu cred ceea ce vreau. Tu fă-ți partea ta, iar eu o voi face pe a mea, lasă-mă în pace.” Trupul meu nu se va schimba până când și trupul fratelui meu se va schimba. Nu mai putem spune: „Tu fă ce vrei, iar eu voi face ceea ce vreau. Vom merge pe căi separate, nu vom avea părtășie unul cu altul, nici nu trebuie să ne plăcem, iar la urmă, totul va fi bine.” Dacă el face parte din Trup, și eu fac parte din același Trup, aceasta nu va funcționa pentru că eu nu voi avea parte de o schimbare a trupului până când el nu va avea parte de o schimbare a trupului, iar atomii mei și ai săi se vor schimba în același timp. Eu am nevoie de el, la fel de mult cât are și el nevoie de mine.

Vedeți, aceste separări nu vor funcționa în Trupul lui Hristos. Noi trebuie să avem atitudinea corectă. Noi nu putem forța nimic, nu putem forța o împăcare sau o armonie, nu puteți forța o unitate, dar nici nu trebuie să lucrați împotriva ei, însă

cu siguranță vă puteți ruga pentru ea. Voi nu puteți forța pe nimeni să-și schimbe ideea sau să facă ceva. Dar când vedem că ceva nu funcționează, ne putem pleca genunchii într-o rugăciune arzătoare și să spunem: „Dumnezeule, ceva trebuie să se schimbe aici, trebuie să facem ceva, trebuie să-l determinăm pe vrăjmaș să se retragă din tabăra noastră pentru ca noi să putem avea părtășie unii cu alții și să ne iubim ca frații!” Să nu forțăm o înțelegere pentru că aceasta este ecumenism. Sau să spunem: „Nu sunt de acord cu aceasta, dar voi merge...” Nu! Dacă nu sunt de acord cu ceva, trebuie să spun aceasta. Dacă există anumite lucruri cu care nu pot merge mai departe, voi spune aceasta, dar cu toate acestea, eu încă îl iubesc pe fratele meu și aștept să-l văd în Mileniu. Vedeți, este vorba despre atitudine! Noi nu putem forța nimic, dar nici nu ar trebui să lăsăm Cuvântul să cadă pentru a avea părtășie. Nu, domnule! Trebuie doar să avem atitudinea corectă.

Cât de multe ne-a descoperit Domnul în ultimii ani! Ne-a schimbat gândirea, ne-a ridicat mai sus, mai sus și mai sus, dar acesta nu este timpul de a trasa linii și să ne separăm pe baza lor pentru că următoarea noastră urcare mai sus ne poate aduce o înțelegere mai mare decât cea pe care o avem acum. Și dacă noi pășim în față și spunem: „Aceasta este corect, iar aceasta nu. Aceasta rămâne înăuntru, iar pe aceasta o scoatem afară,” în timp ce Dumnezeu nu a încheiat maturizarea Miresei, atunci ne vom forța să intrăm într-o poziție care va deveni inconfortabilă când va veni descoperirea. Este mai bine dacă spunem: „Îmi iubesc frații, Dumnezeu lucrează în toate și cu toții vom ajunge în același loc, în același timp, deși eu nu știu cum se vor desfășura lucrurile.” Nu ne vom schimba convingerile și nici nu vom face compromis asupra lor, dar nu vom spune cine este înăuntru și cine este afară și nici nu vom numi pe nimeni altceva decât „fratele meu.” Vedeți, aceasta este atitudinea corectă. Atitudinea contează așa de mult la Dumnezeu!

Fratele Branham a spus că Dumnezeu va îngădui să se întâmple ceva doar pentru a vedea ce vom face noi în legătură cu aceasta. El va lăsa ceva negativ, ceva teribil să se întâmple doar pentru a vedea poziția noastră. Putem noi avea natura lui Isus Hristos în acea situație sau ne vom întoarce înapoi la natura noastră umană? Slăvit să fie Dumnezeu. Să mergem la Psalmul 106:23:

„Și El a vorbit să-i nimicească, dar Moise, alesul Său, a stat la mijloc înaintea Lui,

ca să-L abată de la mânia Lui și să-L oprească să-i nimicească.”

Aceasta a avut loc sus pe munte. Dumnezeu voia să-i nimicească, dar Moise s-a aruncat jos și a spus: „Nu face aceasta!” Dar fiți atenți ce ni se spune aici:

„Și El a vorbit să-i nimicească, dar Moise, alesul Său, a stat la mijloc înaintea Lui...”

Dumnezeu a avut nevoie de Moise ca el să stea în spărtură. El a trebuit să-l aibă pe Moise să stea în spărtură pentru că Dumnezeu a trebuit să scoată acea națiune afară. Potrivit Cuvântului Său, a trebuit să scoată acea națiune afară și să-i ducă în țara făgăduită, dar pentru a-și ține Cuvântul, El a trebuit să aibă un Moise care să ia Duhul lui Hristos asupra sa și să stea în spărtură pentru popor. Ce era aceasta? Dumnezeu judecând și Dumnezeu mijlocind. Era Dumnezeu care aducea judecata și Dumnezeu în Moise, stând în locul mijlocirii, în spărtură, pentru că Dumnezeu era actorul acestei piese. El trebuie să fie Judecătorul drept și trebuia să arate milă pentru că cineva stătea în spărtură. El i-ar fi nimicif dacă Moise nu ar fi stat în spărtură.

Credeți că Dumnezeu ar mai putea avea nevoie azi de cineva care să stea în spărtură? Înțelegem că Mireasa stă în spărtură pentru lumea întreagă? Dacă Mireasa ar pleca, lumea întreagă ar intra într-un ciclu al distrugerii care ar aduce ruina și nimicirea, și care ar aduce la rândul lor, Mileniul. Ce reține toate acestea? Prezența Miresei. Chiar acum Mireasa stă în spărtură. Ciclul judecății a început, Hristos a fost respins, acuzația a fost făcută, procesul a fost predicat, nu mai există nimic care să rețină judecățile și noi le vedem în ciclu, dar ele nu se pot declanșa în mânie deplină până când Mireasa nu pleacă. Voi sunteți aici ca să stați în spărtură pentru ca cineva să aibă oportunitatea de a fi mântuit. Iar dacă putem face aceasta pentru întreaga planetă, cum rămâne cu frații și surorile noastre? Cum rămâne cu cel care a făcut ceva greșit și este cu adevărat greșit? Putem fi noi un mediator pentru el înaintea Tatălui?

Dacă noi greșim, dacă facem ceva greșit, avem un Mijlocitor la Tatăl, care este Isus

Hristos. Ce este un mijlocitor? Cineva care a fost chemat pentru a sta pentru altcineva. Putem face noi aceasta pentru frații și surorile noastre? Putem noi să ne coborâm în rugăciune și să spunem: „Doamne, eu nu sunt împotriva lui, ci sunt și eu în aceeași echipă și Te rog să ne ierți.” Putem spune lucrurile în felul acesta? Putem spune: „Doamne, eu mă unesc cu acest frate în rugăciune, te rugăm să ne ierți! Poți să întorci inimile noastre și să ne deschizi ochii?” Vă spun că aceasta este rugăciunea care va obține ceva de la Dumnezeu. Poate că problemele pe care le avem, lupta, discuțiile care se ivesc sunt din pricină că nu avem destui frați care să stea în spărtură, poate că El Îl așteaptă pe Hristos în Mireasă care stă în spărtură pentru frați și surori ca să aducă împăcarea. Să încetăm cu judecata și critica. A spune că ceva este greșit, este în regulă, spuneți că este greșit, dar putem ocupa și cealaltă parte? Putem sta noi într-o judecată dreaptă și să avem Duhul lui Hristos pentru mijlocire? Dacă stăm fie de-o parte, fie de cealaltă, suntem greșiți. Hristos a stat în mijloc.

Fratele Branham a predicat mesajul **Stând în spărtură**, și el a făcut ceea ce a făcut Moise. Când Moise a fugit din Egipt, fiind respins, a mers în pustie pentru a-și hrăni rana. El credea că poporul său ar fi trebuit să-l primească ca izbăvitor, iar el a mers acolo și timp de patruzeci de ani și-a uns rana până când în cele din urmă, Dumnezeu a coborât jos și i-a spus: „Tu ești izbăvitorul, tu ești cel care va merge,” dar el nu mai voia să meargă. Gândiți-vă la aceasta.

Moise a crescut până la vârsta de patruzeci de ani fiind măreț în cuvânt și faptă. Aceasta este ceea ce ne spune Scriptura. El a fost un om mare. El s-a ridicat pentru a-i izbăvi fiindcă știa că aceasta era slujba sa, dar ei l-au respins ca izbăvitor. El era pregătit să pășească în slujbă, să-și izbăvească frații, avea compasiune pentru ei, era gata să facă totul, dar ei l-au respins și el a fugit, hrănindu-și rana atât de mult timp, încât atunci când Dumnezeu a venit jos într-o manifestare puternică, ca Stâlp de foc, vorbindu-i cu Voce auzibilă și spunându-i: „Vreau să mergi acolo jos,” Moise l-a spus: „Nu vreau să merg, nu o pot face, nu sunt capabil.” Moise nu a vrut să meargă pentru că-i uitase de mult pe frații săi care sufereau. Își pierduse dragostea și compasiunea pentru frații săi.

Fratele Branham a vorbit despre cele petrecute cu Moise făcând referire la sine.

Mesajul său a fost respins, el s-a simțit rănit, iar el a început să-și alimenteze rana vrând să fugă în sălbăticie să devină un ghid și să-și ducă soția într-un stil de viață pe care ea nu-l dorea. Fiți atenți la ce voia el să facă pentru a-și hrăni rana. Eu sunt atât de bucuros că am avut un proroc sincer care a spus adevărul. Dar Dumnezeu i-a spus: „Dacă vei face aceasta, soția ta te va părăsi, iar tu vei fi un vagabond.” De ce? Pentru că nu la aceea a fost el chemat.

El a spus în mesajul **Stând în spărtură**:

... „Și cu siguranță dacă „Aceasta în sine este un lucru minunat care va aduce la împlinire, și va face să ajungă la împlinire minunata biruință în dragostea Divină.”

El vorbea aici despre Danny Henry când a mers la el în cadrul unei întruniri a Oamenilor de afaceri, punându-și mâinile în jurul său vorbind în limba franceză și prorocind. Trei oameni au venit la el și au tălmăcit cele spuse iar fratele Branham a parcurs acestea în mesajul **Stând în spărtură**. Lui i s-a spus: „Ai ales calea strâmtă, calea grea. Ai făcut-o din propria ta voință și aceasta este Calea Mea, este calea adevărată, este calea Mea. Iar aceasta în sine va face să ajungă la împlinire, marea biruință în dragostea Divină. Alegerea ta va face să ajungă la împlinire marea biruință în dragostea Divină.” În acest mesaj, fratele Branham a făcut referire la aceasta.

... „și va face să ajungă la împlinire, minunata biruință în dragostea Divină,” aici avem verbul înaintea adverbului, iar apoi este dragostea Divină, care este Dumnezeu.”

Dragostea divină este Dumnezeu, Piatra de încheiere este Dumnezeu.

Vedeți? Este nevoie de dragostea lui Dumnezeu pentru a sta acolo în linia din față și pentru a sta în spărtură pentru oameni.

De ce? Pentru că ești respins, ești criticat, ești judecat greșit și prezentat într-o lumină falsă. La toate acestea privea fratele Branham. De aceea, este nevoie de dragostea lui Dumnezeu. Noi nu putem face aceasta de unii singuri. Dacă vom sta în spărtură pentru fratele nostru, dacă vom spune adevărul, vom fi respinși, criticați, motivele voastre vor fi provocate și tot ceea ce vom face va fi provocat și va fi pus sub semnul întrebării. Dar este nevoie de dragostea lui Dumnezeu pentru a fugi în linia din față și pentru a sta în spărtură pentru poporul lui Dumnezeu.

Așadar, vom sta noi într-o vizuină ca să ne hrănim rănilor sau vom merge în linia din față pentru că există o mare biruință care va veni în dragostea Divină? Pot eu avea îndeajuns de mult dragostea lui Dumnezeu încât să stau de partea adevărului, să-l vorbesc, să stau în spărtură și să-mi iubesc frații indiferent de critică, de judecata greșită, de afirmații care rănesc? Și să nu-i rănesc înapoi sau să fiu jignit și să rup părtășia cu ei? Să stau în linia dintâi și să las ceea ce va veni să vină, dar să am o dragoste mai înaltă care să spună: „Doamne, ei nu înțeleg.”

Într-o rugăciune fratele Branham a spus: „Ei ne urăsc, Doamne,” apoi s-a corectat și a spus: „Nu pe noi ne urăsc, ci pe Tine, Doamne. Ei urăsc Cuvântul Tău.” Suntem noi atât de încrezători în Cuvântul lui Dumnezeu încât să putem spune: „Nu sunt eu, eu nu mă voi simți jignit pentru că nu sunt eu. Iar Cuvântul Tău este Cuvântul tău. Dar Doamne, eu mă rog să deschizi ochii fratelui meu, mă rog ca Tu să deschizi ochii noștri, ai tuturor. Doamne, te rog să mă ajuți pe mine să văd greșelile mele. Le pot vedea pe ale fratelui meu, dar ajută-mă să le văd pe ale mele.” Ne putem ridica și să spunem: „Doamne, fratele meu a făcut cutare și cutare, dar eu stau aici ca mijlocitor și Te rog să-l ierți de dragul meu?” Putem noi face aceasta?

Cine este mai bun pentru a sta în spărtură decât cel care a fost cel mai mult ofensat? Să spunem: „Doamne, Te rog să faci aceasta de dragul meu! Te rog să mă ajuți să am o înțelegere mai bună.” De ce? Pentru că noi nu am trecut linia de sosire. Alergarea noastră nu s-a încheiat, noi nu ne-am încheiat cursa, și de-a lungul ei, noi ne vom putea ridica întotdeauna și să spunem: „Doamne, ajută-ne! Du-ne mai sus și ajută-ne să vedem mai clar”.

Eu am mai spus aceasta, dacă doi frați au două puncte de vedere diferite cu privire la o învățătură, este posibil că niciunul nu vede lucrurile așa cum ar trebui să le vadă. Șansele sunt ca nici unul, nici celălalt, să nu vadă lucrurile așa cum ar trebui, dar când amândoi văd lucrurile așa cum le vede Dumnezeu, acolo nu va mai fi nicio dispută. Așadar, să nu deveniți dogmatici și să spuneți: „Aceasta este în felul acesta, așa stau lucrurile.” Poate nici tu nu le vezi așa cum ar trebui încă. Poate noi nu le vedem așa cum ar trebui pentru că nu știm încă totul așa cum ar trebui. *„Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.”* (1 Cor 10:12).

Niciunul dintre noi nu vede totul așa cum ar trebui pentru că atunci când vom vedea, atomii noștri se vor schimba. Dacă eu îmi dau seama că nu văd ceva așa cum ar trebui, atunci cum pot condamna un frate pentru că nu vede ceea ce văd eu? Poate nici eu nu văd acel ceva așa cum ar trebui, iar când îl voi vedea, ceea ce spune el și ceea ce spun eu, se vor potrivi perfect. Nu avem niciun motiv de ceartă. Dumnezeu Își poate apăra singur propriul Cuvânt, El nu are nevoie de mine pentru a face aceasta. Eu nu trebuie să apăr Cuvântul Său și să declar ceea ce este corect sau greșit, ci eu doar iau ceea ce El îmi arată și cred. Iar eu stau pe acel lucru și-l predic, îl împărtășesc și îl cred.

Nu schimbați ceea ce credeți, stați pe ceea ce credeți și credeți, este convingerea voastră, descoperirea voastră. Dar țineți minte: atunci când se ridică un subiect de controversă, poate nu vedeți lucrurile așa cum ar trebui să le vedeți. Poate există mai mult de văzut care va aduce o claritate mai mare, ceea ce va aduce o armonie mai mare. De ce? Este atitudinea cea care contează, iar noi dorim să avem atitudinea corectă. Să privim acum la Matei 23.23:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.

Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate.

Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție.

Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.”

A putut Isus să așeze o judecată? A spus El adevărul? Să mergem acum la Luca 23:32-35:

„Împreună cu El duceau și pe doi făcători de rele, care trebuiau omorâți împreună cu Isus.

Când au ajuns la locul numit „Căpățâna”, L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga.

Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.

Norodul stătea acolo și privea. Fruntașii își băteau joc de Isus și ziceau: „Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine Însuși dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu.”

După ce a trecut prin cea mai cumplită tortură și prin cele mai ofensive lucruri care i se pot întâmpla unei ființe umane, Isus a fost pus pe cruce. A fost batjocorit, ridiculizat, și-au bătut joc de El, a fost acuzat pe nedrept, bătut, lăsat gol, iar apoi ținut pe o cruce. Niciodată nu am fost atât de batjocoriți astfel în viața noastră. Eu pot spune cu siguranță că voi și cu mine niciodată nu am fost batjocoriți astfel în viața noastră. Iar El se uita la însăși oamenii care strigau: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Iar conducătorii erau cu poporul pentru că versetul următor ne spune aceasta. Totuși, El a spus: „Tată, iartă-i pentru că ei nu știu ce fac!” Ce fel de dragoste era aceea? Agape, dragostea Pietrei de încheiere, dragostea înțelegerii, a inteligenței, rațiunii și a deciziilor, în care el zboară mai sus decât ceilalți din mulțime, înțelegând Cuvântul care se împlinește, necesitatea unui Iuda sau a celor care strigau pentru Sângele Său, necesitatea romanilor care L-au pus pe cruce. El a putut vedea că acela era planul lui Dumnezeu care era necesar pentru împărăția lui Dumnezeu. Iar El i-a privit și a spus: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac”.

Putem face și noi același lucru prin descoperire? Putem noi să-i privim pe cei din jur care ne critică, care ne prigonesc și ne judecă greșit și să spunem: „Tată, ei nu știu ce fac, iar în jumătate din timpul meu, nici eu nu știu ce fac, iartă-ne, Tată! Iartă-ne și te rog să ne aduci într-un loc mai bun și o stare mai bună!” Putem noi îmbrățișa această abordare? Putem avea Viața lui Isus Hristos însuși trăind în noi? Noi înțelegem că Dumnezeu avea nevoie de Moise pentru a sta în spărtură. Este ceea ce ne spune Scriptura în Psalmul 106, că El i-ar fi nimicrit dacă nu l-ar fi avut pe Moise.

Isus se afla acolo și preoții se aflau acolo și de asemenea poporul, iar ei au cerut Sângele Său. Au conspirat împotriva Lui, erau mânioși pe El, dar El a spus: „Tată, iartă-i!”

Întrebarea mea pentru voi este: „Ce s-ar fi întâmplat cu acea generație dacă El nu ar fi spus aceasta? Știți că puterea vieții și a morții se află în limbă, iar un fiu al lui Dumnezeu este un atribut al lui Dumnezeu, o expresie a lui Dumnezeu. Contează ceea ce noi spunem.

Isus se afla acolo și le vorbea apostolilor, se uita peste popor și Îi era milă de ei. El a spus: „Rugați-vă Domnului secerișului ca să trimită lucrători.” Fratele Branham ne-a spus că El era Domnul secerișului, El era Cel care le-a spus de ce anume aveau nevoie, de ce a fost nevoie ca ei să se roage. Pentru că Dumnezeu a rânduit totul astfel încât El să nu facă nimic fără noi. Iar noi trebuie să cerem. Dacă trebuie să cerem lucrători, cum ar fi să cerem iertare pentru un frate? Cum ar fi să cerem ca Dumnezeu să-i deschidă ochii și să schimbe circumstanțele, să împace o situație? Ce ar fi să folosim puterea vieții și a morții și calitatea noastră de fii și fiice pentru lucruri pe care Hristos le făcea?

Aduceți-vă aminte că atunci când Elisei a fost ofensat din pricina poziției sale, el a avut puterea de a chema urși, iar ei au venit și au ucis. Aceasta s-a întâmplat cu adevărat din pricina poziției sale. Iar fratele Branham a spus că acela nu era Duhul lui Hristos. Nu a fost Duhul lui Hristos, dar Dumnezeu a onorat poziția sa. Din pricina poziției sale, a onorat cuvântul său.

Dumnezeu l-a adus pe fratele Branham în aceeași poziție, acolo aflându-se un cuplu sărutându-se în audiență, pe locurile din față. Fratelui Branham i s-a spus că o capcană va fi întinsă pentru el, că un test urma să vină. El i-a văzut, le-a cerut să se oprească, dar ei au continuat să aibă acea atitudine indecentă. Iar Domnul i-a spus: „Ei sunt în mâna ta, orice vei spune...” Acela era testul. Iar el a spus: „Vă iert.” Înțelegem că dacă el nu i-ar fi iertat, nici Dumnezeu nu i-ar fi iertat? Dacă el ar fi spus: „Sunteți morți,” ce li s-ar fi întâmplat? Ar fi murit. Dar acolo era un proroc al lui Dumnezeu care ne arăta cum este să te afli sub control și să ai Duhul lui Hristos, iar el a spus: „Vă iert.” De ce nu putem înțelege aceasta, prieteni? De ce suntem atât de greșiți?

Dacă cineva greșește, vrem ca ceva rău să i se întâmple aceluși om și spunem că trebuie să existe o judecată dreaptă. De ce nu putem uita totul și să spunem: „Doamne, nu-l judeca din pricina mea pentru că eu vreau ca el să fie eliberat. Eu vreau ca el să fie iertat, să fie eliberat. Tu ești suveran, înțeleg că trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, dar nu din pricina mea. Te rog să nu o faci din pricina mea. Nu-i judeca din cauza mea, pentru că nu aceasta este dorința mea, ci dorința mea este ca ei să fie eliberați.”

De ce spui așa ceva, frate Chad, pentru că ei au greșit? Pentru că și eu am greșit și încă mai pot greși, iar eu doresc ca cel căruia eu i-am greșit să spună același lucru cu privire la mine pentru că dacă el este un fiu al lui Dumnezeu, cuvintele sale cântăresc înaintea lui Dumnezeu, iar eu vreau ca el să spună: „Doamne, eliberează-l pe fratele Chad. Lasă-l să plece liber, el m-a jignit, dar eliberează-l.” Eu voi face același lucru pentru voi, iar voi să faceți același lucru pentru mine, astfel, haideți să ne folosim calitatea de fii și fiice și să zidim Trupul lui Hristos, nu să-l dărâmăm. Ceea ce spunem contează. Isus a spus: „Iartă-i!”

Atitudinea greșită a lui Elisei a adus un rezultat, iar atitudinea corectă a fratelui Branham a adus și ea un rezultat. Să nu credeți că puteți spune sau face lucruri greșite, iar Dumnezeu le va acoperi. Nu, voi sunteți un fiu și o fiică a lui Dumnezeu, cu puterea vieții și a morții în limba voastră. Dacă gândiți și procedați greșit, veți fi răsplătiți astfel, iar greșeala voastră s-ar putea să rănească pe cineva foarte rău. Să nu spuneți: „Eu nu,” pentru că fiecare dintre noi suntem vinovați. Dar ceea ce a fost în trecut, nu va funcționa în viitor.

El va trebui să aducă Mireasa în aceeași poziție în care l-a adus pe fratele Branham, în care să vedem că oamenii fac lucruri greșite, să spunem să nu se mai facă, dar ei să continue să le facă, și atunci să spunem: „Sunt o ofensă pentru mine și au rănit poporul, dar eu te iert pentru că dacă tu ai fi fost în locul meu iar eu în locul tău, și eu aș fi vrut ca tu să mă ierți pe mine.” Ceva trebuie să se schimbe și se va schimba. Mireasa va urca mai sus. Încă avem prea mult sine, dragoste de sine, păstrarea sinelui, încă mai este prea mult sine.

Să mergem la Fapte capitolul 7, unde citim că l-au luat pe Ștefan, un diacon al bisericii care făcea multe semne și minuni și lucrări minunate, l-au contestat, dar nu i-au putut pune înțelepciunea deoparte. De aceea, au uneltit împotriva lui și l-au arestat. L-au adus pentru a fi interogat, dar el a predicat un mesaj din toată Biblia. Eu cred că Cuvântul era deschis pentru el. El citea dintr-o carte deschisă. A predicat o predică întregă ajungând la final. Iată ce a spus el:

Versetul 51: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi

totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.

Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât,

voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n-ați păzit-o!...”

Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui.”

Gândiți-vă la aceasta. El le predicase un mesaj din toată Biblia aducându-i la zi și spunându-le: „*Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur. Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.*”

Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât.”

Eu spun că el a făcut o judecată dreaptă. El le-a spus adevărul, fără nici un ascunziș. Sunteți de acord? Ceea ce a spus el, a fost foarte direct. În ziua aceea, unii oameni stăteau acolo având atitudinea: „Puneți mâna pe el!” Ștefan a spus ceea ce a trebuit să spună, dar ceea ce a spus în continuare este probabil cea mai importantă afirmație făcută de el.

„Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu

și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.”

Ce descoperire! Ce experiență duhovnicească! Ce a născut această descoperire, această experiență duhovnicească?

„Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui.

L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul.

Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Apoi, a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe, a adormit.”

Prin descoperirea uimitoare a Cărții deschise, Ștefan le-a putut predica un mesaj, făcându-le un sumar al călătoriei lor prin întreaga Scriptură. Apoi, el a putut judeca clar starea lor actuală înfuriindu-i până într-acolo încât ei au hotărât să-lucidă, dar atunci Dumnezeu i-a deschis ochii, i-a dat o descoperire, iar el a putut vedea cerurile deschise și pe Fiul stând la dreapta Tatălui. Ce descoperire extraordinară! Aceasta nu l-a făcut arogant, nu l-a umflat în pene și nici nu l-a făcut capabil să scape de prigoană. L-au scos afară și au început să arunce cu pietre în el, iar el a chemat numele Domnului și a spus: „Doamne, primește duhul meu!” În timp ce ei aruncau în el cu pietre, a îngenunchiat. Fiți atenți la ceea ce a spus. ... „și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” Înțelegem noi că el nu a trebuit să strige cu glas tare pentru ca Dumnezeu să audă. Cine a vrut Ștefan să audă aceasta? El nu trebuia să strige pentru ca Dumnezeu să audă. El l-a spus aceasta lui Dumnezeu pentru beneficiul celor care urmau să audă, aceștia fiind oamenii care aruncau cu pietre în el.

Cine se afla acolo în acea zi? Apostolul Pavel care încă era Saul, neconvertit. Țineți

mente: fii lui Dumnezeu sunt parte din Dumnezeu, iar ceea ce spun ei contează. Iar când Ștefan a spus: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” noi știm că cel puțin un om în acea zi avea nevoie să fie eliberat de vină. El a trebuit să-l ierte pe acela și să ceară: „Te rog, Dumnezeule, te rog, Dumnezeule!” Noi nu știm dacă Ștefan știa că Pavel se afla acolo, dar el știa că cel puțin unul dintre ei putea fi un fiu al lui Dumnezeu, iar de dragul unuia, eu spun: „Doamne, iartă-i pe toți! Ceea ce mi-au făcut este greșit, nu este bine, dar nu le ține în seamă acest păcat. Eu îi eliberez, nu-i judeca din pricina mea.”

Pentru că acolo era unul care urma să întâlnească Stâlpul de foc și să devină apostolul epocii, prorocul epocii, Dumnezeu avea nevoie ca Ștefan să-l elibereze de vină. Este scris că Pavel a fost de acord cu uciderea lui Ștefan, iar fratele Branham ne-a spus că ceea ce el a văzut acolo, l-a afectat și l-a deranjat de-a lungul drumului său. Felul în care l-a văzut pe Ștefan murind a condus la convertirea sa. După aceasta, în el s-a născut dorința de a muri ca martir din pricina a ceea ce a văzut la moartea lui Ștefan. Slăvit să fie Dumnezeu!

Ștefan a strigat cu glas tare. De ce? Pentru că cineva trebuia să știe că el îl ierta. Ei toți aveau nevoie să audă aceasta. „Eu îi eliberez, Dumnezeule. Nu le ține în seamă acest păcat!” Aleluia!

Ce facem noi? Ce putere reținem noi în mâinile noastre din cauză că nu iertăm? Ce oprim noi în împărăția lui Dumnezeu, ce încetinim noi, ce împiedicăm noi având atitudinea greșită, neiertând, neliberând frații și surorile care ne-au rănit? Noi dorim să plecăm de aici, dorim să vedem Cuvântul deplin manifestându-se, dorim să vedem tot ceea ce a spus El că se va împlini, dorim să vedem fiecare manifestare, dorim să ajungem la Cina nunții, apoi să fim aici înapoi în Mileniu, dar aceasta nu se va întâmpla, dacă oprim lucrările prin faptul că nu iertăm pe cei care ne-au greșit, având atitudinea greșită, ci trebuie să mijlocim unul pentru celălalt.

Eu v-am greșit, chiar și neintenționat, și voi mi-ați greșit mie neintenționat, dar eu spun: „Eu vă iert. Vreți să mă iertați și voi pe mine?” Putem să ne adunăm

Împreună și să spunem: „Doamne, iartă-l! Acest frate a făcut cutare, Doamne, iartă-l de dragul meu. Celălalt frate a făcut cutare, Doamne, iartă-l de dragul meu.” Putem ajunge noi în acel loc în care să iertăm cu adevărat? Iar dacă ne luptăm cu aceasta, putem noi spune: „Doamne, cu disperare, am nevoie de ceva de la Tine pentru că din inima mea, nu pot să dau drumul iertării, și aceasta nu este bine, eu sunt greșit.”

Există oameni care au venit la mine și mi-au spus: „Pur și simplu nu pot trece peste aceasta.” De unii singuri nu putem. Dar nu stați în acea stare și nici nu vă mulțumiți cu ea. Dacă aș ajunge în locul în care ceva mă mănâncă cu amărăciune și nu pot trece peste ea, m-aș ruga și aș posti cerând lui Dumnezeu să îndepărteze aceea de la mine. „Dumnezeule, te rog să îndepărtezi aceasta din inima mea pentru că face rău tot programului Tău. Afectează pe altcineva și pe noi”. Trebuie să avem o abordare diferită.

Matei cap 5.10:

„Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Bucurați-vă și veseliți-vă...”

Domnul Isus tocmai ne-a îndepărtat supărarea aici. Dacă vreodată v-ați simțit prizoniți de familie, de oamenii din biserică, de colegii de muncă și v-ați simțit răniți și ofensați, ați îmbrățișat poziția greșită pentru că Isus a spus că trebuie să ne bucurăm.

„Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot

așa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.” Aleluia!

Dacă ați fost respinși din pricina a ceea ce credeți, prigoniți, neînțeleși sau batjocoriți, bucurați-vă pentru că răsplata voastră este mare în ceruri. Dacă acestea au venit din partea unui prieten apropiat, de la un membru al familiei, de la cineva din biserică, slăvit să fie Dumnezeu! Aceasta au făcut apostolii când au fost bătuiți, apoi eliberați. S-au întors la frații lor și au început să se bucure pentru că au fost învredniciți să sufere din pricina Numelui Său. Ei au făcut exact ceea ce El le-a spus să facă, au avut o adunare în care s-au bucurat și au depus mărturie, iar ei cântau și-L laudau pe Dumnezeu pentru că au fost învredniciți să sufere din pricina Numelui Său. Nu s-au retras și nu au început să plângă. Ei nu s-au lamentat: „Cum au putut să spună așa ceva? Nu aveau dreptul să facă aceasta. Ceea ce mi-au făcut, a fost chiar împotriva Legii.”

Ce le-a dat apostolilor puterea de a birui? Ei au recunoscut cele spuse de Isus și au mers înainte pentru slava așezată înaintea lor, prin ceea ce a suferit la cruce, Cel care a sfidat rușinea.

Noi am fost așezați deasupra lumii și a lucrurilor firești, și nu uitați că ceea ce vine de-a lungul drumului, este Mileniul unde Isus Hristos va stăpâni cu un toiag de fier și va fi o pace deplină pe pământ timp de o mie de ani, unde și noi vom împărăți împreună cu El. Tot ceea ce iubim va fi acolo, tot ceea ce iubim cu privire la creație va fi acolo, tot ce aparține lui Dumnezeu va fi acolo. Uneori trebuie să privim puțin mai departe decât ceea ce se petrece aici și să ne bucurăm.

Să mergem acum la Efeseni capitolul 4. Uneori, ceea ce avem nevoie nu este o schimbare a circumstanțelor, ci o ajustare a atitudinii noastre. Dar noi întotdeauna căutăm o schimbare a circumstanțelor pentru a ne ajuta atitudinea. „Când aceasta se va schimba, atunci voi fi fericit. Când nu va trebui să mă mai confrunt cu aceasta, atunci voi fi liber.” Nu! Dumnezeu dorește ca noi să ne bucurăm acum, să sărbătorim Cuvântul Său acum.

Să citim din Efeseni 4, de la versetul 29:

„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud.

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.

Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru.

Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. (În limba engleză scrie: cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi de dragul lui Hristos)

Dumnezeu ne-a iertat de dragul lui Hristos pentru că Hristos L-a rugat să ne ierte. El este Mijlocitorul la Tatăl, El se află în locul de mijlocire, Cel care a spus: „Tată, iartă-i!” Așadar El ne-a iertat pe noi de dragul lui Hristos, iar El ne-a spus că la fel trebuie să ne iertăm și noi unii pe alții. Pot și eu să pășesc și să spun: „Doamne, iartă-l pe fratele meu de dragul meu?” Putem face noi aceasta? Putem ajunge în locul în care să spunem: „Tată, iartă-l de dragul meu. Eu am fost cel ofensat, dar, iartă-l de dragul meu. Eu am fost rănit, dar nu mai sunt. Iartă-l de dragul meu.”

Fratele Branham a spus în mesajul **Shalom**:

„Țineți minte. Vedeți? Eu trebuie să observ. Când i-am văzut pe acei oameni, îndepărtându-se complet, cu aroganță, cred că am încercat să exprim aceasta în această dimineață. Este un mare întuneric asupra lor.”

Vedeți, fratele Branham înțelegea de ce era respins. El nu privea doar la ofensa lor, la faptul că ei plecau și-l respingeau, că ei părăseau Cuvântul, ci privea la motivul lor.

„Ei nu pot face nimic. Eu îi iert pentru că ei nu au ascultat. Văzând lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut, ei totuși nu o fac. Dar eu tot mă rog: „Doamne, iartă-i.” Iar eu spun aceasta cu sinceritate, din toată inima mea. Nu o spun pentru că Stăpânul meu a spus-o, ci mai întâi, doresc să o simt în inima mea, că eu îi iert cu adevărat.

Nu mă izolez de oameni, nu vreau să fac aceasta pentru că eu am un Mesaj pentru ei, „salvarea”. Eu trebuie să merg printre ei.”

Noi putem să ne îndepărtăm de biserică, de frați, de oricine altcineva pentru că am fost respinși, dar noi avem un Mesaj al salvării. Iar Diavolul vrea ca fiind răniți, să ne retragem, să închidem părtășia. „Păi, eu nu voi spune nimănui nimic despre aceasta pentru că de fiecare dată când o fac, sunt călcat pe degete.” În ciuda acestui fapt, noi trebuie să ne bucurăm pentru că avem o răsplată în cer. Trebuie să avem abordarea și atitudinea potrivită, trebuie să avem abordarea și atitudinea Scripturii.

Ceea ce îmi place mie aici este faptul că el spunea că ei nu au ce să facă. Vedeți descoperirea scripturală a fratelui Branham? El vedea că întunericul denominațional acoperea oamenii acolo la Asociația deplină a oamenilor de afaceri. Ei îl respingeau, dar el spunea: „Este întunericul dens care se află peste tot pământul, ei nu au ce face împotriva lui, iar eu îi iert.”

Uneori vedem pe cineva care întotdeauna îi supără pe cei din jur. Are o atitudine și un duh iritant provocând întotdeauna probleme prin cuvinte răutăcioase. Dar noi nu știm de ce face aceasta. De ce? Nimeni nu se trezește dimineața spunând: „Azi vreau să fiu mizerabil, indiferent și să-i fac pe ceilalți să mă urască. Vreau să răspund sarcastic tuturor celor care îmi comentează.” Nimeni nu se trezește vrând să fie astfel. Este un motiv în spate. Ceva s-a întâmplat. Cineva a provocat o rană.

Știți de ce are nevoie acel om? De un mijlocitor. Are nevoie de cineva care să stea pentru el și să spună: „Doamne, eu știu că fratele meu nu vrea să fie astfel, știu că sora mea nu a vrut să spună ceea ce a spus. Doamne, te rog să o ajuți. Nu știu de ce, nu înțeleg de ce ea a spus acele lucruri care rănesc, nu înțeleg de ce este așa, dar Doamne, de dragul meu, dorești Tu să îi ajuți, să le deschizi ochii? Te rog să pui dragoste în inima mea pentru ei.” Ne putem noi ruga astfel? Eu cred că dacă ne rugăm astfel, vom vedea niște lucruri schimbându-se. Cred că, dacă cu adevărat Îl luăm pe Dumnezeu pe Cuvânt, vom vedea niște lucruri începând să se miște.

Fratele Branham a spus că atunci când spunem aceste lucruri, trebuie să le spunem din inimă. Să nu le spunem doar pentru că Biblia le spune sau pentru că fratele Chad le spune, ci trebuie să fie o realitate. Noi nu căutăm o religie falsă sau cuvinte care nu înseamnă nimic, ci căutăm realitatea care să atingă casa noastră, realitatea care să ne atingă inima. „Doamne, ajută-mă să-l iert pe fratele meu din toată inima. Doamne, dacă este ceva greșit în mine, iartă-mă și ajută-mă să-l iubesc pe fratele meu ca pe mine însumi.”

În mesajul **Semnul**, fratele Branham a spus:

„Oh, luați aceasta solemn! Noi ar trebui să ne iubim unii pe alții. Ar trebui să ne iubim atât de mult! Să nu vă vorbiți de rău unii pe alții. Dacă cineva greșește, rugați-vă repede pentru el. Noi suntem împreună în aceasta cu Dumnezeu.”

Și Dumnezeu este în aceasta. De ce? Noi spunem că așteptăm învierea, dar de fapt, învierea ne așteaptă pe noi. Dumnezeu nu poate face nimic fără om. Dumnezeu, voi și cu mine, suntem în aceasta împreună. Trebuie să înțelegem lucrurile corect, prieteni.

„Suntem frați și surori. Oh, trăiți divin. Trăiți ca fii și fiice de Dumnezeu. Trăiți dulce, cu bunătate, în smerenie.

Să nu lăsați ca niciun rău să pătrundă în inima voastră, în gândirea voastră. Pur și simplu scoateți aceasta afară. Dacă bate la ușă, îndepărtați-l. Spuneți, arătați Semnul vostru și continuați să mergeți mai departe: „Eu sunt sub Sânge!”

Când un gând rău vine împotriva unui frate sau al unei surori, noi trebuie să-l îndepărtăm. Trebuie să-l scoatem afară și să ne iubim unii pe alții. Eu vă spun că Dumnezeu ne va pune la încercare îndeosebi acum că am predicat aceste lucruri. Îmi pare rău! Dumnezeu a pus aceste lucruri pe inima mea, iar eu sunt responsabil de ceea ce propovăduiesc. Veți vedea că veți fi încercați în aceste lucruri, cel mai probabil încă de săptămâna aceasta. Dar Dumnezeu dorește să întărească lecția pentru ca noi să știm ce trebuie să facem.

Doresc să iau câteva minute ca să vorbesc despre o problemă pe care o avem pentru că avem mulți oameni care merg la bisericile din jur chiar acum. Dacă nu luăm atitudinea corectă față de aceasta, vom fi greșiți înaintea lui Dumnezeu iar El ne va pedepsi.

Întotdeauna este dureros când cineva părăsește o adunare și merge la alta. Este întotdeauna dureros și dificil atât pentru oamenii care pleacă, cât și pentru adunare. Este dificil pentru toată lumea, dar noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să-și mute copiii acolo unde dorește El. Trebuie să-L lăsăm pe El să dețină controlul, iar noi trebuie să înțelegem că trebuie să avem atitudinea potrivită față de această situație pentru că acestea nu sunt echipele noastre preferate de fotbal. Aici nu vorbim despre statul Ohio versus statul Michigan. Nu este o mișcare politică, democrați versus republicani. Trebuie să fim foarte atenți cu privire la atitudinea noastră. Dacă cineva vine la biserică, aceasta nu înseamnă o reușită, iar dacă cineva pleacă, aceasta nu este o nereușită. Trebuie să ne schimbăm atitudinea. Să lăsăm copiii lui Dumnezeu să fie conduși de Duhul lui Dumnezeu și să ne bucurăm pentru aceasta. Ceea ce Dumnezeu are de făcut, El va face, dar există o natură umană care spune: „Dacă ei pleacă, este din pricina faptului că noi suntem greșiți. Dar noi nu suntem greșiți, ci suntem bine, așa că trebuie să le dovedim că suntem bine.” Noi nu trebuie să dovedim nimic. Dumnezeu are oile Sale, iar El știe unde vrea să fie oile Sale. Este o armată și suntem pe aceeași baricadă, dar una poate fi mutată din plutonul cutare în plutonul cutare, dar este

aceeași armată care luptă aceeași luptă împotriva aceluiași vrăjmaș pentru același Cuvânt, sub același stindard.

Așadar, să nu avem o atitudine greșită care va aduce judecată și va opri binecuvântările lui Dumnezeu. Haideți să avem atitudinea corectă și să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu, iar dacă El trebuie să-l mute pe un frate în alt loc, să spunem: „Dumnezeu să-l binecuvânteze, poate există ceva în dieta lui de care are nevoie timp de o anumită perioadă, și poate obține aceasta de altundeva.” Lăsați-L pe Dumnezeu să-și hrănească oile Sale. Lăsați-L pe Dumnezeu să fie marele Păstor. Nu criticați și nu osândiți.

Să nu puneți niciodată pe cineva jos pentru ca voi să urcați mai sus. Acesta este un semn de nesiguranță. Dar nici să nu trageți pe cineva la nivelul vostru pentru ca voi să vă simțiți în regulă trăind la nivelul vostru. Uneori vedem pe cineva trăind la un nivel mai înalt de descoperire, un standard mai înalt, iar noi dorim să-l tragem jos pentru ca să fim în regulă și să nu fim provocați să urcăm mai sus. Să nu faceți aceasta și nici să nu trageți pe cineva jos pentru ca voi să simțiți că sunteți mai sus. Voi nu sunteți mai sus. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă ceea ce are de făcut și bucurați-vă.

Unii oameni au venit la mine și mi-au spus că pentru a împiedica pe unii frați să plece, alții au încercat să le arate ce este greșit în biserică în care urmau să meargă. Aceasta este o cale oribilă pentru a-i determina pe oameni să rămână. Dacă ceea ce este propovăduit nu răspunde nevoii, atunci faptul că noi criticăm o altă adunare, este motivația greșită pentru a-i determina pe alții să rămână. Niciodată nu va funcționa. Să nu vorbiți niciodată critic. Niciodată! Niciodată să nu judecați sau să priviți cu ochi critic, ci fiți iubitori, dulci și buni.

Dacă cineva are pe inimă să se mute în altă adunare, există un motiv în aceasta, și dacă aceasta este ceea ce Dumnezeu i-a spus să facă, este ceea ce dorim și noi. Iar dacă Dumnezeu i-a spus cuiva să vină aici, este același lucru. Înțelegem? Dar a spune: „Nu te duce acolo, știi cutare, cutare și cutare...” Nu se poate așa ceva. Ce se întâmplă? Încercați să creați frică pentru a reține pe cineva? Să nu

faceți niciodată aceasta. Singurul motiv pentru care cineva ar trebui să stea pe loc, este că Dumnezeu i-a spus să rămână pentru că acela este locul în care Dumnezeu îl hrănește. Dar dacă Dumnezeu vrea să-i hrănească altundeva, lăsați-i să meargă ca să fie hrăniți în alt loc.

Cuvântul îi ține pe oameni. Nu spuneți: „Ei sunt greșiți, numai noi suntem bine, așadar rămâneți aici.” Eu nu vreau ca cineva să stea aici din acest motiv. Vă spun chiar acum, dacă aceasta este motivația voastră, este o motivație greșită. Voi trebuie să fiți sădiți acolo unde vrea Dumnezeu să fiți sădiți, să vă hrăniți de acolo de unde Dumnezeu vrea să vă hrăniți, sub păstoria de unde Dumnezeu vrea să mâncați. Iar dacă Dumnezeu hotărăște vreodată să vă mute, atunci mutați-vă, urmați călăuzirea Domnului.

Să nu începeți cu acel glas critic și negativ: „Cum poți vota pentru un democrat?” Știți de ce am spus aceasta? Pentru că aceasta arată că atitudinea noastră este una de natură politică. Această parte versus partea cutare, ideea cutare versus ideea cutare, este politică pură, iar politica nu are nimic de-a face cu biserica creștină. Trebuie să fim realiști. Acestea sunt lucruri reale, iar noi trăim în mijlocul lor. Trebuie să fim sinceri cu privire la aceasta și să avem o abordare corectă. Ne putem comporta ca și cum nu se întâmplă, dar se întâmplă.

Așadar, să fim sinceri, să ne comportăm creștinește și cu dragoste frățească. Nu vorbesc despre Piatra de încheiere, ci despre bunătatea frățească. Aceasta nici nu este încă Piatra de încheiere. Iar dacă cineva spune: „Cutare a spus cutare și cutare a spus cutare,” voi să spuneți: „El nu a vrut să spună aceasta. Nu aceasta este ceea ce a vrut să spună.” Puteți face aceasta? Puteți spune: „Acela este fratele meu, iar tu cu siguranță nu ai înțeles. El nu a vrut să spună ceea ce a spus.” De ce nu putem crede pozitivul, ci întotdeauna sărim la concluziile negative? De ce nu putem pur și simplu presupune că ceva este înafara contextului? Ați fi cu mult mai fericiți. Dacă cineva vă spune ceva, să răspundeți: „Păi, el nu a vrut să spună aceasta.” Atunci veți fi bucuroși și veți putea continua bucuroși. Mie îmi place să fiu bucuros, cine nu vrea aceasta? Fiți pur și simplu bucuroși. Nu îngăduiți ca tensiunea să crească nici măcar un pic pentru că cineva a făcut o afirmație, a spus ceva sau din altă cauză. Nu lăsați ca aceasta să vă schimbe deloc, ci rămâneți

conectați la Hristos. Dacă Dumnezeu v-a pus acolo unde vă este locul, stați liniștiți și lăsați-L pe El să vă ridice mai sus. Trebuie să avem o abordare matură.

Fratele Branham a spus în **Întrebări și răspunsuri** din 23 august 1964:

„Acum, de asemenea, doresc să aduc aceasta aici. Nu cred că fratele meu se află aici în seara aceasta, dar cineva a râs de altcineva pentru că a părăsit Tabernacolul și a mers la biserica fratelui Junior Jackson. El a spus: „A mers acolo printre păsările moarte”. Nu vă este rușine să spuneți așa ceva?”

Aici este vorba despre cineva care a părăsit biserica fratelui Branham. A părăsit biserica fratelui Branham. Ce ați crede voi dacă ați fi fost acolo, despre acel om care a părăsit biserica fratelui Branham? Știind că el este prorocul epocii, ce ați crede despre acel om care a părăsit acea adunare pentru a merge altundeva? Dacă din adunarea fratelui Branham au plecat oameni, aceasta nu a fost un semn că el a eșuat în slujbă. Nu a fost un semn că biserica lui nu era în regulă. Vă rog să fiți atenți cum a gestionat fratele Branham această situație.

„Oricine ai fi tu, dacă tu ești copilul meu aici în Hristos, mi-e rușine cu tine. Să nu faceți așa ceva. Junior Jackson este fratele meu. Don Rudell este fratele meu.”

Dintr-o dată ei au devenit ofensați de dragul prorocului. „Cum a putut părăsi această adunare și să meargă în alta?” Iar prorocul le-a spus: „Mi-e rușine cu voi.” „Păi, eu am crezut că stau de partea ta, frate Branham. Nu mi-am dat seama că tu nu voiai ca eu să fac așa ceva. Nu mi-am dat seama că tu te rușinezi cu mine.”

Vedeți, faptul că unii frați au părăsit biserica, se întâmplă și în timpul fratelui Branham, dar nu vă descurajați când se întâmplă, ci pur și simplu iubiți-L pe Domnul.

De fiecare dată când auzi o critică despre tine însuși sau despre ceea ce crezi, mergi înaintea Domnului în rugăciune și spune: „Doamne, există adevăr în ceea ce a spus fratele meu?” Aceasta este înspăimântător dar dacă există adevăr în cele spuse de el, nu ați dori să îndreptați lucrurile? Nu ați vrea să știți?

Așadar, dacă auziți critici cu privire la voi sau despre ceea ce credeți, nu vă temeți, mergeți la Domnul și spuneți: „Doamne, există adevăr în ceea ce s-a spus?” Iar dacă aflați că există, atunci pocăiți-vă. Spuneți: „Doamne, îmi pare rău pentru atitudinea mea, pentru că am spus lucrurile în felul în care le-am spus.” A fi sincer nu este un lucru greșit. Dumnezeu vrea ca noi să fim sinceri.

Dacă cineva ne spune ceva critic și dacă există adevăr în ceea ce spune, spuneți și voi la rândul vostru: „Acea parte din ceea ce spune el este adevărată, am văzut aceasta și îmi pare rău.” Dacă nu sunteți siguri, mergeți în rugăciune și spuneți: „Doamne, sunt eu greșit?” Slăvit să fie Dumnezeu!

Dacă Mireasa nu poate fi sinceră, cine poate fi? Nimeni de pe planetă nu poate fi atât de sincer așa cum este Mireasa. Să fie pe deplin sigură și sinceră și să spună: „Poate este adevăr în ceea ce se spune.” Dacă cineva spune: „Frate Chad, poate toți sunt așa,” eu aș spune : „Poate există adevăr în ceea ce spune.” Poate și voi vă veți rușina cu mine. Mai presus de orice, eu îmi doresc să fiu un creștin adevărat. Mai presus de orice în viața mea, eu doresc ca Hristos să aibă întâietate în mine. Nu vreau ca gândurile mele, dorințele mele să conducă, ci vreau Hristos să conducă acest cort. Mai mult decât orice, eu doresc să fiu în ordine cu El.

Săptămâna următoare, în 30 august 1964, fratele Branham a mai răspuns la o serie de **Întrebări și răspunsuri**, unde i s-a adresat următoarea întrebare:

Noi suntem chemați... (Acum iată întrebarea de zilele trecute). Noi suntem numiți păsări necurate pentru că mergem în biserica lui Junior Jackson. Uneori pentru că noi suntem cu... Pentru că el nu este de acord cu noile reguli de aici din biserică. Suntem noi înafara voii desăvârșite a

lui Dumnezeu dacă mergem acolo din când în când?

Întrebarea spune că ei fuseseră numiți păsări necurate de către oameni din tabernacolul Branham pentru că au mers la biserica fratelui Junior Jackson, fiindcă el nu era de acord cu noile reguli stabilite de el în biserica sa. Despre aceasta a fost totul. Când fratele Branham a hotărât să pună darurile într-o cameră micuță pentru ca ele să ajungă la maturitate, Junior Jackson a fost de părere că ele ar trebui să se desfășoare deschis, iar toți cei din biserică ce nu au fost de acord, au mers în biserica lui Junior Jackson. Toată problema s-a născut de aici și a fost despre rânduiala bisericii. Dar nu era despre învățătură, ci despre rânduiala bisericii. Fiecare biserică suverană are dreptul de a avea o rânduială a sa.

Suntem noi înafara voii desăvârșite a lui Dumnezeu dacă mergem acolo din când în când?

Vedeți, ei întrebau: „Greșim noi dacă mergem și acolo?” Este ca și cum au spus: „Păi, noi ar trebui să fim separați, nu este greșit să mergem și acolo?”

Oh, cât mă bucur că avem o mie două sute de casete și că fratele Branham a fost sincer.

„Nu, domnule. Eu cred că Junior Jackson este un om al lui Dumnezeu. Eu am explicat deja aceasta. Eu cred...”

Acum, noi nu suntem de acord cu privire la rânduiala bisericii.”

Fratele Branham spunea de la amvon că ei nu erau de acord cu privire la rânduiala bisericii. Dar aceasta nu era o pricină de poticnire. Nu este ceva din pricina căruia părțasia trebuia să fie ruptă.

„Eu cred că Junior... Câți îl cunosc pe Junior Jackson? Noi știm că el este un om duhovnicesc. El crede acest Mesaj așa cum îl cred și eu, iar el crede aceste lucruri. Sincer, eu și cu Junior suntem prieteni, la fel cum sunt cu restul bărbaților de aici, J.T, fratele Rudell, fratele Jackson, fratele Beller și toți acești frați de aici; cu toții, noi suntem împreună. Poate noi nu vedem lucrurile la fel, dar noi credem același Mesaj (înțelegeți?) și rămânem împreună.”

Aleluia! Ce idee minunată! De ce nu avem și noi aceeași idee și să-l lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă acolo unde vrea EL, să rămânem acolo unde vrea El să rămânem și să fim ascultători față de ce vrea El să facem. Haideți să ne iubim cu toții și să fim bucuroși. Nu trebuie să fiu de acord și nici nu trebuie să mă prefac că sunt de acord. Dar pentru că nu suntem de acord, aceasta nu înseamnă că el nu este fratele meu și nu putem avea părtășie. Înțelegem noi aceasta?

Există atât de multă nesiguranță în ființele umane încât simțind că nu suntem de acord asupra unui lucru, avem impresia că nu suntem de acord asupra tuturor lucrurilor și trebuie să stăm departe unii de alții, iar atunci trebuie să luăm o hotărâre: „Acum, ei ori sunt Mireasă, ori nu sunt. Eu trebuie să iau o hotărâre pentru că ei nu cred ca și mine, așa că, cred că ei nu sunt frații mei. Și dacă ei nu sunt frații mei, nu trebuie să aplic tot ceea ce a spus fratele Branham sau Scriptura despre un frate și anume, că trebuie să-l iert, că trebuie să ne împăcăm și să avem părtășie. Atunci, pentru a trece peste lucrurile spuse de fratele Branham, trebuie să spun că nu este fratele meu pentru că nu crede Mesajul și nu face parte din Mireasă.”

Eu nu aș vrea să fiu în locul vostru în ziua judecății pentru că dacă tu îl numești pe unul din aleșii lui Dumnezeu, un lepădat, te afli în probleme mari. Și faci aceasta bazându-te pe părerea ta. Amin!

Dacă cineva te numește frate, numește-l și tu frate. Fratele Branham îi numea frați pe unii oameni ale căror vieți erau șocante. Știind ceea ce era în viața lor, cunoscând păcatul lor și ceea ce credeau ei, el tot îi numea frați pentru că ei îl numeau frate și se considerau creștini. Numește-l „frate.” Nu încercați să

determinați cumva dacă este sau nu un frate pe baza lucrurilor asupra cărora suntem sau nu suntem de acord. Discutăm de ceva major? Da. Crezi că este important ca Mireasa să fie de acord asupra acestui fapt? Da. Păi atunci, ei au dreptate. Nu, nu! Pentru că dacă spui aceasta, s-ar putea să faci din mine un om care nu aparține Miresei. Dacă funcționează într-un fel, funcționează și în celălalt. Doar dacă tu nu ești cel care hotărăște cine este înăuntru și cine este în afară. Dar noi nu ardem tămâie la picioarele nimănui. Este adevărat? Trebuie să încetăm cu răutatea și cu lupta. Totul se bazează pe nesiguranță. Este 100% nesiguranță. Dacă sunteți siguri în Hristos și în ceea ce credeți, atunci, este în ordine. „Credeți că aceasta este o problemă majoră?” Da, unele din lucrurile discutate sunt majore. „Ce vom face în legătură cu ea?” Nimic. Continuați să mergeți pe cărarea pe care mergeți și ceea ce s-ar putea să aflați este că atunci când veți fi pe punctul de a avea parte de schimbarea în trup, veți sfârși pe același drum. Dacă voi veți merge pe o parte, iar celălalt pe cealaltă parte, pe același deal, ceva se va întâmpla, Dumnezeu nu-și va pierde Mireasa, iar ea va avea descoperirea Cuvântului. Dar fiți atenți cu atitudinea voastră.

Să mergem la 1 Corinteni 13.1:

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.”

Cuvântul „dragoste” de aici este dragostea „agape” despre care am vorbit.

„Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.”

Care este cea mai mare poruncă? *„Iubește-L pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot cugetul tău, cu toată puterea ta. Iar a doua este ca și prima: iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuți. În aceste două porunci, este cuprinsă toată Legea și toți prorocii.”* Iar în Marcu, El a spus că nu există porunci mai mari

decât acestea. Dacă nu am dragoste, nu sunt nimic. Fratele Branham a spus în mesajul **Smerește-te:**

„Gândiți-vă! Dacă darurile sunt atât de mari, ele fiind ceea ce noi numim puterea; și Pavel a spus: „Chiar dacă aş avea credință pentru a muta un munte și nu aş avea dragoste, nu sunt nimic.” Gândiți-vă la aceasta.

Cu toate că spunem: „Cu toate că înțeleg... Mi-ar fi plăcut să cunosc Biblia.”

„Chiar dacă înțeleg toate tainele lui Dumnezeu și chiar dacă aş putea-o face și nu aş avea dragoste, sunt nimic. Vedeți, nu am ajuns nicăieri încă. Vedeți, principalul lucru este, iubește-L pe Dumnezeu și smerește-te în aceasta.

Acum, cu siguranță, după toți acești ani pe câmp și în jurul lumii, văzând diferiți oameni, ar trebui să știu puțin despre poarta pe care intrăm. Dacă doriți să ajungeți undeva cu Dumnezeu, să nu îngăduiți ca un duh arogant să se apropie de voi. Să nu lăsați ca răutatea să pătrundă înăuntru. Indiferent de ceea ce face cineva, dacă el este greșit, niciodată să nu zidiți un complex în jurul aceluia om. Înțelegeți? Fiți dulci și buni. Amintiți-vă că Dumnezeu v-a iubit pe voi când voi erați în păcat. Iar dacă Duhul lui Dumnezeu este în voi, veți iubi aproapele vostru când el greșeste. Rugați-vă pentru el și iubiți-vă.

Mai presus de toate, iubiți-L pe Dumnezeu și iubiți-vă unul pe altul. Fiți smeriți înaintea lui Dumnezeu și unul înaintea altuia, iar Dumnezeu ne va binecuvânta. Este greu de spus ceea ce El va face. De obicei, când o biserică începe să intre în numere și începe să fie puțin mai mare, sau ceva de acest fel, atunci ei se îndepărtează de acel lucru adevărat, acel lucru adevărat, care este dragostea.”

Frater Branham a spus în mesajul **Marea însărcinare** din anul 1958:

„Dar ați făcut voi... Lăsați-mă să vă spun... Dacă am găsit har în ochii voștri prin Dumnezeu, luați cuvântul meu pentru aceasta, fraților. Dacă doriți să fiți o binecuvântare și să fiți binecuvântați, când un om vă greșește, și el pe deplin,... Vreau să spun că el v-a făcut rău și voi știți că v-a făcut rău.”

Este cât se poate de rău. Haideți să desenăm acest tablou. Este cea mai rea situație dintre toate: el v-a făcut rău, iar voi știți aceasta. Nu este vorba de ceva neintenționat, nu este vorba despre o neînțelegere, ci de un rău făcut voit, el știind aceasta și voi la rândul vostru la fel. Este cel mai dureros lucru.

„Să nu menționați aceasta; duceți-l în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Și să nu-l duceți într-un fel egoist spunând: „Păi, eu trebuie să fac aceasta.” Doar stați cu umărul vostrulângă al său, stați în Prezența lui Dumnezeu Tatăl nostru, în felul în care o rugăciune ar trebui să fie făcută în prezența lui Dumnezeu spunând: „Tată, aici se află fratele meu, iar el nu este corect; el merită să fie pedepsit pentru că mi-a făcut rău. Eu nu înțeleg de ce a făcut el ceea ce a făcut.”

Atunci, lăsați-L pe Dumnezeu să vorbească cu voi. Și poate că voi veți înțelege prin ce a trecut acel om. Diavolul l-a răsucit undeva și l-a determinat să facă aceasta. Deși el este pe deplin greșit, înainte ca voi să plecați de la tronul lui Dumnezeu, vă va părea rău pentru acel om. Veți simpatiza cu el. Iar când veți reveni aici jos pe pământ,

Iubesc această afirmație! Unde trebuie să mergeți voi pentru a schimba gândul și atitudinea voastră? Trebuie să părăsiți lucrurile firești și să intrați în cele cerești.

... veți merge la acel frate și îi veți strânge mâna pentru că știți prin ce a trecut el. Nu puteți sta cu un muritor în Prezența lui Dumnezeu și să osândiți pe cineva. Eu nu cred, nu, domnule, chiar dacă el este cel mai mare păcătos.”

Chiar dacă veți merge la mall și veți da peste cineva care este tatuat și are găuri

mari în urechi, luați-l pe acel om și stați în prezența lui Dumnezeu, nu-l judecați pentru ceea ce a făcut cu trupul său pentru că veți înțelege că aceea este manifestarea unui duh rău care a pătruns înăuntru printr-o rană pe care el a avut-o de undeva. Iar când Dumnezeu vă va arăta acel tablou, veți spune: „Dumnezeule, tu m-ai cruțat și nu m-ai lăsat să merg pe acest drum. Îți mulțumesc, Dumnezeule, iar eu mă rog pentru acest suflet ca Tu să-l scoți din această stare.” Nu puteți sta înaintea lui Dumnezeu și să osândiți pe cineva, chiar dacă este cel mai mare păcătos.” Slăvit să fie Dumnezeu!

Ce dorește Dumnezeu? Ca noi să ne comportăm ca Isus Hristos. Să spunem adevărul, să aducem o judecată dreaptă și să stăm pe Cuvânt indiferent de ceea ce se petrece și să acționăm ca mediator spunând: „Doamne, ajută-l pe fratele meu și binecuvântează-l.”

„Dar un frate care a făcut o greșală? Unii spun că el este greșit. Uneori este acuzat greșit în timp ce el este bine. Dar dacă totuși el este greșit, dacă-l vom duce la tronul lui Dumnezeu, dacă vom sta acolo umăr la umăr cu fratele nostru, știind că el este muritor și poate că destinația sa se odihnește pe atitudinea noastră față de el...”

Există unii oameni ale căror nume sunt scrise în Cartea vieții Mielului și destinația lor nu depinde de atitudinea noastră. Dar există acei oameni cărora li se va acorda intrare, și care vor fi în noul cer și noul pământ dar destinația lor depinde de atitudinea voastră. Poate ei se află printre noi, poate nu fiecare persoană care vine la biserica noastră se află în Cartea vieții Mielului. Poate lor li se va acorda intrare la judecata de la tronul alb și poate că atitudinea noastră față de ei, va determina destinația lor veșnică. Trebuie să avem grijă, prieteni! Știți ce trebuie să facem? Să murim față de noi. Tema întregii Scripturi este să murim față de noi înșine.

... „când ne vom întoarce de la tronul lui Dumnezeu, vom înțelege că fiecare dintre noi este vinovat și cu toții avem nevoie de ajutor, unul de la altul. Iar cea mai bună cale este rugăciunea.

Citim din **Întrebări și răspunsuri** din anul 1961: „*Cu toții vom face greșeli.*”

Câți dintre voi pot spune că este adevărat? Credeți că zilele greșelilor noastre s-au încheiat? Nu, domnule! Unele dintre greșelile voastre îl poate răni pe cel care stă lângă voi, iar voi aveți nevoie ca el să vă ierte, așadar ați face bine să începeți să-l iertați voi pe el.

„Cu toții vom face greșeli. Țineți minte aceasta. Iar când voi vă veți uita unii la alții, nu priviți la greșeala celui alt. Înțelegeți? Să nu faceți aceasta pentru că și voi greșiți. Dar priviți la Hristos care-l călăuzește pe acel om. Iar dacă ei au nevoie de ajutor, atunci rugați-vă pentru el. Acesta este felul prin care noi ne înțelegem unul pe altul, rugăciunea. Țineți minte, când vă rugați pentru cineva în acel fel de corectare, Dumnezeu va onora rugăciunea voastră și vă va vindeca atunci când vă veți ruga pentru altcineva.”

Înțelegem cât de puternic este aceasta? Luând parte cu Hristos, Dumnezeu onorează acea mijlocire, pentru că ești un mediator care mijlocește pentru un frate. El onorează aceasta, pentru că ești la mijloc, rugându-te pentru altcineva, iar Dumnezeu vă va vindeca trupul.

Noi trebuie să murim față de noi, să uităm de problemele noastre și să începem să mijlocim unii pentru alții. Noi trebuie să urcăm mai sus, prieteni, fiecare dintre noi trebuie să urce mai sus, tot Trupul lui Hristos trebuie să urce mai sus și mai sus și mai sus și trebuie să stăm în spărtură unii pentru alții, trebuie să stăm în spărtură pentru cel care ne supără. Stați în spărtură până când veți putea să-l iubiți deși v-a rănit, până când veți vedea că acolo există o inimă și-l putem iubi pe acel frate. „Eu o iubesc pe sora mea.” Noi trebuie să stăm unii pentru alții. Cine va sta pentru noi dacă noi nu stăm unii pentru alții? Cine va mijloci pentru Mireasă dacă noi, cei care suntem Mireasa, nu vom mijloci unii pentru alții? Nimeni altcineva de pe acest pământ nu o va face.

„Așa este. Pe aceasta se bazează creștinismul, să ne ajutăm unii pe alții, să facem

totul unii pentru alții, să fim buni unii cu alții, să ne înțelegem unii pe alții.”

Aleluia! Știți ce este aceasta? Creștinismul adevărat! Creștinismul nu este să venim la biserică, să spunem că Dumnezeu ne iubește, apoi mergem mai departe în felul acesta, ci când tu calci pe degetul aproapelui tău și el spune: „Te iert,” iar tu spui: „Mulțumesc. Nu am vrut, îmi pare rău,” acesta este creștinismul adevărat. Când se fac răni prin tot felul de afirmații mincinoase, iar tu le poți lua și poți spune din inimă: „Doamne, iartă-i de dragul meu! Dacă ei ar fi înțeles toată situația, nu ar fi spus ceea ce au spus. Dacă ar fi înțeles cu adevărat, nu ar fi făcut acel fel de judecată, de afirmație. Doamne, eu îi iert și Te rog ca și Tu să-i ierți.” Putem face noi aceasta?

Să mergem acum la Ezechiel capitolul 22.

Apostolul Pavel a spus: *„Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.”* Noi ne aflăm aici pentru a zidi Trupul lui Hristos, nu pentru a-L dărâma; nu pentru a mușca, a devora, și de a fi nimicit de altul, ci ne aflăm aici pentru a binecuvânta, a încuraja, pentru a stabili și a zidi Trupul lui Hristos.

Ezechiel 22:29: *„Poporul din țară se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăți!”*

Aici putem vedea că ei greșeau. Să privim la ceea ce făceau ei: *„poporul se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăți!”* Ei erau total greșiți.

„Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc niciunul!”

Îmi voi vărsa urgia peste ei, îi voi nimici cu focul mâniei Mele și le voi întoarce faptele asupra capului lor, zice Domnul Dumnezeu.”

Ei erau vinovați, dar Dumnezeu nu voia doar să-și toarne mânia, ci înainte să facă această judecată, El căuta un om care să înalțe un zid. Dumnezeu căuta un om care să stea în spărtură pentru popor, dar El nu a găsit niciunul. Și doar atunci când nu a găsit pe nimeni care să stea în spărtură, El a turnat judecata.

Eu spun: „Doamne, mă rog să îngădui ca eu să fiu acel om. Fratele meu a greșit, dar Doamne, învață-mă cum să stau în spărtură, cum să înalț un zid, cum să vin în apropierea fratelui meu și să spun: „Doamne, iartă-l căci nu știe ce face!”

Dumnezeu caută. El a avut nevoie de Moise. Dumnezeu ar fi nimicit poporul dacă nu ar fi fost Moise. În ziua lui Ezechiel, El avea nevoie de cineva, a căutat pe cineva care să înalțe un zid și să stea în spărtură, și pentru că nu a găsit pe nimeni, nu a avut de ales decât să toarne mânia Sa.

Și astăzi, eu vă spun: Dumnezeu are nevoie de cineva care să stea în spărtură pentru un frate sau o soră, pentru lumea această aflată în întuneric care este pe moarte. El are nevoie de cineva pentru că este un Judecător drept, și dacă ceva este greșit, El trebuie să aducă judecata pentru acel ceva dacă nu găsește pe cineva care să stea în spărtură. Eu nu vreau să am un duh vechi, egoist, arțagos care să spună: „Dacă mi-ai greșit, Dumnezeu îți va veni de hac! Iar când ceva ți se va întâmpla, va fi din cauza...” Aceasta trebuie să plece de la noi.

De fiecare dată când vedem că ceva se întâmplă spuneți: „Doamne, ajută-l pe fratele meu, pe sora mea.” Dacă vedeți că ceva merge greșit, spuneți: „Doamne, iartă-i, eu i-am iertat și Te rog să-i ierți și Tu.” Aceasta este viața pe care eu vreau să o trăiesc! Acesta este creștinismul adevărat! Aceasta este Mireasa pe care o caută Isus Hristos.

Acum eu spun: „Doamne, ajută-ne pe toți, toarnă balsamul Tău peste noi și vindecă-ne, Doamne! Leagă-i pe cei cu inima zdrobită, eliberează prizonierii de război pentru ca noi să putem fi ceea ce Tu ne-ai chemat să fim în acest ceas și să facem ceea ce Tu ne-ai cerut să facem.”

Câți dintre noi vrem să fim eliberați? Să ne ridicăm cu toții în picioare.

Apostolul Pavel a spus: „Căci aproape că aș vrea eu să fiu despărțit de Hristos pentru ca frații mei să fie salvați.” Înțelegem noi ceea ce a spus el aici? El era dispus să fie despărțit de Hristos pentru ca frații săi, Evreii, să fie mântuiți. Moise a spus: „Iartă-i, Doamne, dacă nu, șterge numele meu.” Eu nu cred că Moise a glumit. Iar când Pavel a spus: „Căci aproape că aș vrea să fiu eu despărțit de Hristos pentru ca frații mei să fie salvați,” nici el nu glumea. Cine a avut mai multă descoperire decât Moise și Pavel? Ce le-a făcut descoperirea? În ce fel de poziție i-a pus descoperirea? Acea descoperire nu i-a făcut aroganți, critici sau judecători, ci i-a făcut să se pună în spărtură până în punctul în care ei înșiși să fie pierduți pentru a-i salva pe alții. Ce fel de descoperire a avut Isus Hristos? A avut o descoperire atât de mare, încât El a fost dispus să moară și a stat în spărtură pentru alții. El S-a dat pe Sine pentru ca alții să fie mântuiți.

Prieteni, când privesc la ceea ce a spus Pavel și Moise, vă pot spune chiar acum că nu sunt unde ar trebui să fiu. Eu nu am ajuns încă în acel loc, nu sunt acolo unde ar trebui să fiu în Scripturi, dar vreau să fiu. Vreau ca Dumnezeu să mă frângă și să mă aducă acolo încât eu, din inimă să pot spune: „Doamne, dacă va trebui ca eu să fiu pierdut pentru ca alții să fie salvați, prefer ca eu să fiu pierdut pentru ca Tu să îi poți salva pe ei pentru că aceasta este inima lui Hristos.”

Dumnezeu este suveran. Dacă un nume se află în Carte, atunci el este acolo, dar Moise a spus din toată inima ceea ce a spus. La fel și Pavel și la fel vreau și eu. Ei și-ar fi dat viața pentru ca altcineva să fie mântuit. Renunțați la ofensă, la rănilor primite pentru ca altcineva să fie mântuit. Iar eu vreau să pot spune aceasta din adâncul inimii mele.

Cred că noi încă mai trebuie să creștem. Credeți și voi aceasta? Să ne plecăm capetele. Amin! Vă iubim pe toți cu dragostea Domnului, iar eu cred, din toată inima mea, că trebuie să ne aruncăm pe acea Piatră, pe Hristos, Cuvântul ca să fim zdrobiți, apoi să spunem: „Doamne, trebuie să mă pui la loc așa cum dorești Tu. Sunt greșit în întregime și am fost zidit greșit, iar eu nu pot să repar aceasta. De fiecare dată când încerc, stric totul, dar Doamne, dacă m-aș putea arunca pe acea Piatră pentru ca Tu să poți lua bucățile și să le pui înapoi așa cum vrei Tu. Doamne, mai mult decât orice altceva în viața mea, vreau să fiu ceea ce Tu dorești să fiu.” Dacă aceasta poate deveni dorința inimii noastre, putem împlini prima poruncă: „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeu Tău cu toată inima ta și cu tot cugetul Tău,” și a doua „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți,” pentru că toată Legea se rezumă la aceste două porunci. Nu există nicio altă poruncă mai mare decât acestea, iar noi spunem: „Doamne, îngăduie ca acestea să trăiască în noi.” Dacă putem avea această dorință, eu cred că Dumnezeu ne va răspunde, și El ne va da putere, pentru că Duhul lui va veni să aducă acel Cuvânt la viață în viețile noastre pentru că noi primim totul de la El. Amin!

Trăiți în pace cu toată lumea, trăiți în pace cu toți oamenii pe cât este posibil. Iubiți-vă aproapele, iubiți-i pe frații și surorile voastre. Haideți să ne legăm inimile împreună și să ne ridicăm unii pe alții.

Niciodată să nu doborâți pe nimeni, ci spuneți numai vorbe bune pe cât posibil, iar despre cel care v-a rănit, spuneți cele mai frumoase lucruri despre el până când vom putea frânge acest obicei pe care-l avem. Fratele Branham a spus că dacă avem un obicei, să facem opusul. Așadar, dacă cineva v-a rănit rău și tot ceea ce puteți spune despre el este ceva critic, începeți să spuneți ce este mai frumos despre acel om până când acel obicei de a critica este frânt, până când veți începe să vedeți niște calități în acel om. Slăvit să fie Dumnezeu! Adunarea este liberă.

AMIN